

๑๕๗

เกิดใหม่อีกครั้ง ข้าชอทองแดง

名媛望族

เล่ม 3

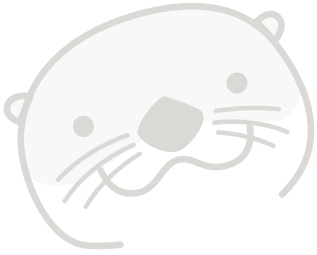

ซู่ซู่เสวี่ 素素雪

เขียน

อิ๋นิง

แปล

การอ่านดีจากรากฐานที่มั่นคง

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะผู้อ่านทุกท่าน กลับมาพบกับ *เกิดใหม่อีกครั้ง* ขำขอมทวงแค้น เล่ม 3 แล้วนะคะ เป็นอย่างไรกันบ้างกับการ “ทวงแค้น” ของนางเอกเรา ตอนนี้เนื้อเรื่องดำเนินมาถึงจุดเปลี่ยนใหญ่หลวงแล้ว หลัง **เหยาจินเสื่อ** ถอนหมั้นกับเซี่ยเส้าเหวินแล้วและได้กลับเข้าสู่จวนเลี้ยวของท่านตาท่านยาย อันเป็นที่รัก มีญาติฝ่ายแม่ที่รักใคร่เอ็นดูจากใจจริง หวันเหยียนจงเจ้อ ที่ชัดเจนและคลั่งรักนางสุด ๆ อนาคตนางประหนึ่งโรยด้วยกลีบกุหลาบ แต่... คลื่นใต้น้ำกำลังบังเกิด นางจะรู้สึกถึงภัยเงียบที่คืบคลานเข้าหาหรือไม่ นาง จะตั้งตัวป้องกันตนเองและเอาคืนอย่างไร

พวกเรามาเอาใจช่วยเหยาจินเสื่อไปพร้อม ๆ กันนะคะ

๑๖๗

ความรักและความรู้สึกเป็นสิ่งที่ต้องทุ่มเท
ต้องจัดการให้ดี

หากนางเอาแต่เห็ดหัวอยู่ในกระดอง
ปิดผนึกหัวใจตนเองอยู่ในน้ำแข็ง

เช่นนั้นต่อให้ความรักร้อนแรงดั่งเปลวไฟเผาเผาทำไฉน

ก็ล้วนแต่จะถูกความสิ้นหวังและโศกเดียว

กัดกินจนหมดสิ้นไปไม่ใช่หรือ

รัตติกาล เยื้องกราย แสงจันทร์กระจ่างดังผืนน้ำใส ราตรีนี้ล่องเลยมาถึง กลางดึกแล้ว ทว่าเหยาจินเส็อย่างไม่ว่างหลับไหล แพขนตาหนาขยับไหว นางมอง ออกไปนอกหน้าต่าง ยามสามแล้ว บรรยากาศด้านนอกเจียบสดไร้สุ่มเสียง นางหยัดตัวลุกขึ้นประคองเอวไว้แล้วเดินไปริมหน้าต่าง ลงกลอนหน้าต่าง เรียบร้อยแล้ว จึงกลับมานอนบนเตียงอีกครั้ง และหลับตาลง

ไม่รู้ว่า เป็นเพราะเมื่อตอนอยู่หอไม่คุ้นนางบิดตัวรุนแรงเกินไปจนปวดเอว หรือเป็นเพราะนางเอาแต่คิดห้วงหาคนผู้นั้นอยู่ ถึงได้รู้สึกกระสับกระส่ายร้อนรุ่ม เหยาจินเส็นอนพลิกกายกลับไปกลับมามากกว่าครึ่งชั่วยามก็ยังตาสว่างอยู่อย่างนั้น จนกระทั่งเห็นว่าท้องฟ้าด้านนอกเริ่มสว่างแล้ว นางจึงพลิกตัวอีกครั้งด้วย อารมณ์เหนื่อยหน่ายเต็มทน ดึงผ้าห่มขึ้นคลุมศีรษะ

เมื่อฟ้าสว่างเหยาจินเส็ก็ต้องผืนสังฆารถ่างตาดำคล้ำเพื่อไปคารวะฮูหยิน ผู้เฒ่าเลี้ยวในยามเช้า

...

ณ จวนองค์ชายตัวประกันในเวลาเดียวกัน หวันเหยียนจงเจ้าฝึกหอก ตลอดทั้งคืน กระทั่งเห็นว่าตะวันเริ่มทอแสง เขาถึงทั้งหอกยาวในมือให้อิ่งซี ตีหน้าขริมออกจากห้องฝึกไป

อิ่งซีถอยหลังไปสองก้าว ทรวดตัวนั่งลงบนพื้นเอนหลังพิงผนังพลาทงหอบ หายใจหนักหน่วง เขานวดท่อนแขนรวมถึงขาทั้งสองข้างที่ถูกหวันเหยียนจงเจ้า

ตัจฉินเขียวซำ รู้สึกไม่เป็นธรรมอย่างยิ่งยวด

เหยาจิ้นเสื่อตื่นสาย ตอนมาถึงเรือนชงเฮ่อ ทุกคนมาถึงที่นั่นพักใหญ่แล้ว และกำลังจิบชาพลางสนทนากับซูหยินผู้เฒ่าเสี่ยว

เหยาจิ้นเสื่อคารวะทักทายซูหยินผู้เฒ่าเสี่ยวในยามเช้าเรียบร้อย ครั้นซูหยินผู้เฒ่าเสี่ยวเห็นว่าใต้ตาของนางดำคล้ำ ก็ขมวดคิ้วอย่างอดไม่ได้ “เหตุใดเจ้าจึงมีสีหน้าอ่อนล้าเช่นนี้ เข้ามาใกล้ๆ ยาย”

เด็กสาวผุดยิ้มพลางเดินเข้าไปยืนหนึ่งข้างกายซูหยินผู้เฒ่าเสี่ยว ปล่อยให้ปีกฝ้ายดึงแขนของนางเข้าไปพินิจอย่างละเอียด

เหยาจิ้นเสื่อกล่าว “ซำเพียงแต่พะวงเรื่องซ่อมภาพวาดอยู่ทั้งคืน ถึงนอนตึกไปหน่อยเจ้าคะ ร่างกายของซำยังแข็งแรงดี ท่านยายโปรดวางใจ”

สิ้นเสียงเหยาจิ้นเสื่อ ซูหยินผู้เฒ่าเสี่ยวยังไม่ทันตอบโต้ ให้ซำก็เอ่ยก่อนว่า “ครูณีก็น่าตั้งใจศึกษางานเย็บปักถักร้อย และให้ความสำคัญกับความประณีต การแต่งตัว และงานบ้านงานเรือนอย่างสตรีเป็นหลักสิ แม้จะซำซ่องการเล่นพิณ หมาก เขียนอักษร และวาดภาพ ถือเป็นกาเพิ่มบุปผาลงพื้นแพร แต่กระนั้นก็ไม่สมควรยึดเอาสิ่งนี้มาเป็นความภาคภูมิใจ หรือนำมาใช้ดึงดูดความสนใจ

“ภาพวาดของอู่เหมยจื่อผืนนั้น แม้แต่ปรมาจารย์หลายท่านยังไร้หนทางซ่อมแซม และตัวเจ้าเองก็ทำได้ชำนาญด้านนี้ ไยต้องอวดเก่งเช่นนั้นด้วยจริงอยู่ที่ว่าหากซ่อมสำเร็จก็จะได้เป็นที่เชิดหน้าชูตา แต่ถ้าซ่อมแซมไม่สำเร็จเล่า จะไม่กลายเป็นตัวตลกของคนอื่นหรือ ไหนจะต้องแบกรับชื่อเสียงว่าเป็นคนทำลายภาพวาดชั้นดีไปอีก ยิ่งเอาแต่ครุ่นคิดถึงเรื่องนั้นเสียสุขภาพ ทำให้ท่านแม่กังวลใจ แล้วจะยิ่งกลายเป็นความอกตัญญู ถึงวาจาของป้าสะใภ้ใหญ่จะไม่รื่นหู แต่ที่พูดไปเช่นนั้นก็เพราะเป็นห่วงเจ้า หลังจากนั้นไม่ว่าจะทำอะไรควรต้องซังหน้าหนักประเมินทุกสิ่งให้รอบคอบก่อนตัดสินใจ และเจ้าเองก็ควรคำนึงสุขภาพของตนเองเป็นสำคัญด้วยถึงจะถูก”

เหยาจิ้นเสื่อกระตุกมุมปากยิ้มพลางมองไปชื่อผาดหนึ่ง ดวงตาของนางเป็นประกายคล้ายจันทรากระจ่างที่ทอแสงกระทบผิวน้ำอยู่ที่ไม่ปาน เหยาจิ้นเสื่อเอ่ยอย่างนุ่มนวล “ป้าสะใภ้ใหญ่ชี้แนะสั่งสอนและเป็นห่วงซำ ซำซึ่งใจยิ่งนัก

เจ้าคะ” ทว่าเมื่อพูดจบ นางกลับก้มหน้างุด สีหน้าน้อยเนื้อต่ำใจ

เมื่อวานสุหยินรองได้รับคำสั่งให้พาเหยาจิ้นเสื่อและเลี้ยวชูหมื่นออกไปข้างนอก คิดไม่ถึงว่าจะเกิดเรื่องที่ทำให้เหยาจิ้นเสื่อได้รับบาดเจ็บ นางรู้สึกผิด เหยาจิ้นเสื่อก็อ่อนวอนให้นางอย่าเอาเรื่องนี้ไปรายงานสุหยินผู้เฒ่าแล้ว

สุหยินรองยอมทราบดีว่าด้านหนึ่งเป็นเพราะเหยาจิ้นเสื่อไม่ยอมให้ท่านยายต้องกังวล และอีกด้านหนึ่งก็เพราะไม่ยอมให้ท่านยายว่านาง เมื่อเหยาจิ้นเสื่อเป็นเด็กดีรู้ประสาเข้าใจโลก สุหยินรองก็ยิ่งสงสารและเอ็นดูเหยาจิ้นเสื่อ ครั้นเห็นให้ชื่อทำให้หลานรักลำบากใจ สุหยินรองอดไม่ได้ที่จะพูดเข้าข้างเหยาจิ้นเสื่อสองสามคำ

“ที่สะใภ้ใหญ่อาจยังไม่ทราบ แม้แต่คุณชายสามเซียวยิ่งเฝ้าเองเลยว่ภาพวาดผืนนั้นนอกจากเวยเวยแล้วก็ไม่มีผู้ใดซุ่มแซมได้ นั่นเพราะนางเคยได้รับการชี้แนะจากพระอาจารย์ชื้อหยวนผู้มีใจรักภาพวาด ย่อมมองออกว่าเป็นภาพวาดชั้นดี จึงตั้งใจเข้าไปหา นายท่านใหญ่เองก็มีนิสัยเช่นนี้เหมือนกันไม่ใช่หรือ ตอนนั้นเวยเวยเคยเรียนวาดภาพกับนายท่านใหญ่ นิสัยถึงได้เหมือนกับนายท่านใหญ่ไม่มีผิด ข้ามองว่านางไม่ได้อดเก่งทรอก เพียงแต่ปรารถนาจะซุ่มภาพวาดผืนนั้นให้กลับมาดีเหมือนเดิมก็เท่านั้นเอง”

สุหยินรองพูดจบ พวกเลี้ยวชูจึงที่รู้สึกว่บรรยายกาศเริ่มแปลกพิกลก็จูงมือเหยาจิ้นเสื่อไว้พาลงพูดคุยกันทันที พวกนางซักถามเหยาจิ้นเสื่อถึงเรื่องที่พระอาจารย์ชื้อหยวนรับนางเป็นศิษย์ ว่เพราะเหตุใดพวกนางจึงไม่ทราบเรื่องนี้มาก่อน

เหยาจิ้นเสื่อยิ้มเอ่ย “ข้าเคยไปฝากตัวเป็นศิษย์กับพระอาจารย์ที่ไหน ตอนนั้นท่านปู่และพระอาจารย์ชื้อหยวนเป็นสหายที่ดีต่อกัน ทุกครั้งที่ท่านปู่มีเวลาว่างก็จะไปจับขาสันทนากับพระอาจารย์ที่วัดฟ้าหยวน ข้าเองก็มีโอกาสได้ติดสอยห้อยตามไปด้วยเป็นประจำ ครั้งหนึ่งบังเอิญเห็นพระอาจารย์กำลังซุ่มภาพวาดอยู่พอดี ก็รู้สึกอัศจรรย์ใจยิ่งนัก และด้วยความเป็นเด็กชอบเล่นสนุก จึงขอร้องให้พระอาจารย์ช่วยสอนวิชาให้ข้า พระอาจารย์เห็นข้ามีแววด้านนี้คงนับว่าพอมมีไหวพริบอยู่บ้างกระมัง

“หลังจากครั้งนั้น ท่านก็มักจะชี้แนะแนวทางให้ข้าได้พอมมีความรู้บ้างก็เท่านั้น เมื่อก่อนตอนข้าอยู่ในเมืองหลวงก็เป็นเด็กแก่นแก้วซุกซนเหมือน

ห่มหนังลิง พอนึกสนุกก็จะลองซ่อมภาพเขียนอักษรที่มีอยู่ในเรือนเหมือนเด็กน้อยเล่นสนุก กระทั่งย้ายไปอยู่เจียงโจว ถูกจำกัดบริเวณให้อยู่เพียงแต่ในจวน ไม่มีคนคุ้นเคย ทั้งไม่ได้สนิทกับพวกพี่สาวน้องสาวที่นั่นเท่าใด ซ้ำจึงใช้เวลาว่างไปกับการทำสิ่งเหล่านี้ ดังนั้นเมื่อวานข้าถึงมันใจเล็กน้อย กล่าวออกตัวขอทำหายฝีมือตนเองดูสักครั้ง”

การที่ไผ่ซื่อพูดเช่นนั้นก็เพื่อชี้ให้ทุกคนเห็นว่าเหยาจิ้นเสี้ยวเป็นคนเหลวไหล ซอบบอดแก่ง ไม่รู้จักสำรวมและประมาณตน คิดแต่จะอวดความสามารถให้เป็นจุดสนใจ ทว่าคำตอบของเหยาจิ้นเสี้ยวกลับแจ่มชัดถึงสองประเด็น ประเด็นแรก หากนางชอบโอ้อวดความสามารถเรียกร้องความสนใจ ในตอนที่ได้รับคำชี้แนะจากพระอาจารย์ชื้อหยวนก็คงป่าวประกาศให้คนทั้งใต้หล้าได้ทราบทั่วกันนานแล้ว ประเด็นที่สอง นางยังบอกอีกว่าตอนอาศัยในจวนตระกูลเหยา นางไม่มีคนที่สนิทสนมใกล้ชิดสักคน ดังนั้นจึงหมดเวลาไปกับการทำสิ่งเหล่านี้ ยิ่งทำให้ทุกคนสงสัย และยังทำให้ทุกคนทราบว่านางไม่ได้ทำอะไรเกินตัว แต่มีความสามารถในการซ่อมแซมภาพวาดดังกล่าวจริงๆ

ความจริงแล้วทุกคนก็สงสัยเหมือนไผ่ซื่อ ทั้งที่เหยาจิ้นเสี้ยวอายุน้อย แต่การซ่อมแซมและเข้ากรอบภาพวาดเป็นศาสตร์ขั้นสูงที่ต้องอาศัยทักษะความชำนาญ ผู้เชี่ยวชาญการเข้ากรอบภาพวาดยังต้องใช้เวลามากกว่าสิบปี กว่าที่จะคล่องมือ แล้วจะให้เชื่อว่าเด็กสาวอายุน้อยอย่างเหยาจิ้นเสี้ยวจะซ่อมแซมภาพวาดที่แม้กระทั่งยอดฝีมือในการเข้ากรอบภาพวาดที่ดีที่สุดก็ยังซ่อมไม่ได้ได้อย่างไร

ทว่าสิ่งที่ทุกคนไม่รู้ นั่นคือ เหยาจิ้นเสี้ยวเคยผ่านประสบการณ์ด้านนี้ ตั้งแต่อายุไม่ถึงห้าขวบปี เมื่อนับรวมอายุในชาติภพก่อนด้วยแล้ว จึงนับได้ว่านางมีประสบการณ์ในการซ่อมแซมเข้ากรอบภาพวาดมานานกว่าสิบห้าปี ยิ่งได้รับการอบรมสั่งสอนจากพระอาจารย์ชื้อหยวน นางย่อมมีฝีมือเยี่ยมยอด ไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจอะไร

ฮูหยินรองได้ยืนก้มเข่าก่อนถอนหายใจ “เฮ้อ ถึงอย่างไรงานฝีมือแบบนี้ล้วนต้องเปลืองทั้งแรงใจแรงกาย ไม่ควรยึดเป็นอาชีพหาเลี้ยงชีวิต ถึงจะหลงใหลงานด้านนี้มากก็ตาม หลังจากนั้นก็อย่าหมกมุ่นจริงจังเกินไป จนเป็นเช่นนั้นอีก ออกมาพบปะพี่ๆ น้องๆ พูดคุยเล่นสนุกด้วยกันนั่นต่างหาก

ถึงจะเหมาะสมแก่วัย อีกไม่นานเจ้าก็จะถึงวัยปักปิ่น ต่อให้อยากจะวิ่งเล่น
สนุกสนานกับพี่ ๆ น้อง ๆ ด้วยกันอีกก็ทำไม่ได้แล้ว”

เหยาจิ้นเสื่อฟังแล้วก็ยิ้มพลงรับคำ

เดิมให้ชื่อก็มีสีหน้ากระอักกระอ่วน ยิ่งเมื่อเห็นฮูหยินผู้เฒ่าเสี่ยวถิงตา
จ้องนาง และคิดถึงคำที่เหยาจิ้นเสื่อเคยพูดไว้เมื่อวันก่อน นางยิ่งทุกข์ใจและ
กระสับกระส่าย ราวกับความรู้อีกภายในในถูกบีบเป็นเกลียวจนสับสนปนเป ยาก
จะแยกแยะได้

ให้ชื่อเห็นเสี่ยวชูเยียนมองตนด้วยสายตาเคร่งเครียด นิ่งเงียบ
ไม่พูดไม่จา คล้ายตกใจจนทำตัวไม่ถูก จากนั้นเหลือบมองเหยาจิ้นเสื่อที่กำลัง
เล่นสนุกกับพวกเสี่ยวซูหมิ่นอีกครั้ง ยิ่งได้เห็นภาพเหล่านี้ยิ่งหวนย้อนรู้อยู่
ในอ้อมอกของฮูหยินสามด้วยแล้ว นางยิ่งอึดอัดไม่สบายอารมณ์

ผ่านไปนานครู่ใหญ่ ให้ชื่อถึงสบโอกาส นางส่งยิ้มให้ฮูหยินผู้เฒ่าเสี่ยว
พลงกล่าวว่า “ก่อนเวรเวยและเฒ่าเกอร์จะเข้าจวน หอชีวซุนส่งชุดที่ตัดไว้
สำหรับวันขึ้นปีใหม่มาก็ให้พวกคุณหนูและคุณชาย อีกไม่นานก็จะถึงเทศกาล
ปีใหม่ ข้ากำลังวุ่นกับการเตรียมของจวนลิมเรื่องนี้ไปเสียสนิท เช่นนั้นแล้ว
วันพุธรุ่งเรียกช่างตัดเสื้อจากหอชีวซุนให้มาที่นี่เพื่อวัดขนาดตัวให้เวรเวย
และเฒ่าเกอร์เป็นอย่างไรเจ้าคะ เร่งตัดชุดให้เสร็จก่อนวันปีใหม่อาจทันใส่
ในวันเทศกาล”

ฮูหยินผู้เฒ่าเสี่ยวฟังเช่นนั้นแล้วมองให้ชื่อด้วยความประหลาดใจ เรื่อง
ตัดชุดสำหรับเทศกาลปีใหม่ ให้ชื่อบอกว่าลิมสนิท แต่ฮูหยินผู้เฒ่าเสี่ยว
ไม่มีทางลิมเรื่องนี้ นางได้ตระเตรียมทั้งขนาดตัวของสองพี่น้องและเงินสำหรับ
ตัดชุดไว้พร้อมนานแล้ว คิดเอาไว้ว่าวันสองวันนี้จะเรียกสาวใช้ให้นำขนาดตัว
ของเหยาจิ้นเสื่อและเหยาเหวินชิงไปส่งที่หอชีวซุนเพื่อตัดชุดใหม่ให้สองพี่น้อง
ยามนี้เมื่อได้ยินให้ชื่อเอ่ยถึงเรื่องนี้เอง มีหรือที่ฮูหยินผู้เฒ่าเสี่ยวจะไม่
ประหลาดใจ นางส่งยิ้มให้ให้ชื่อพลงเอ่ยทันใด “เจ้าดูแลเรื่องอาหารการกิน
ในจวนมานานหลายปี เอาใจใส่และละเอียดลออเป็นที่สุด ไม่ว่าเรื่องใดก็คิด
อย่างรอบคอบ ไม่ว่าเจ้าจะจัดการเรื่องใด แม่ก็วางใจยิ่ง เพียงแต่งานปีใหม่นี้
มีเรื่องจุกจิกค่อนข้างมาก ไหนเจ้าจะต้องดูแลเยียนเกอร์อีก อย่าหักโหม
ตนเองเกินไปเลย”

เมื่อให้ชื่อได้รับคำชื่นชมจากสุหยินผู้เฒ่าเลียวก็ยิ้มพลางผงกศีรษะ

ทว่าเหยาจิ้นเลื้อยยิ้มได้ใจ ขยับเข้ามาประชิดตัวให้ชื่อ และดึงแขนให้ชื่อไว้ นางสายศีรษะอย่างออต่ออ่อน พลางกล่าวว่า “ข้าซาบซึ้งน้ำใจของท่านป้าสะไกใหญ่ยิ่งนักเจ้าคะ! ป้าสะไกใหญ่ยังรักและเป็นห่วงข้ากับเฒ่าเกอร์ไม่เปลี่ยนแปลง”

ให้ชื่อที่ถูกเหยาจิ้นเลื้อยดึงแขนกุมมือไว้ ไม่สะดวกจะสะบัดออกตัวเกร็งยืนนิ่ง เหยาจิ้นเลื้อยคล้องต้นแขนของให้ชื่อเอาไว้ด้วยความขี้เล่นซุกซนให้ชื่อบ้ำจี้ยังนึก ทันใดนั้นรู้สึกว่ามันบริเวณหลังคอของนางลูกชู้ นางถึงตาใส่เหยาจิ้นเลื้อยทีหนึ่ง แต่เห็นเหยาจิ้นเลื้อยมองด้วยดวงตาเป็นประกาย สุกสกาวดังดวงดารา เจือความดีใจสามส่วน อีกเจ็ดส่วนคือความเลื่อมใสศรัทธา

ให้ชื่อใจกระตุกแรง นางหงุดหงิดกว่าเดิมจึงรีบละสายตา

ยามนั้นเองก็ได้ยินเสียงชู้หมิ่นเอ๋อประสมโรงเพื่อสร้างบรรยากาศ “แหม กะไว้แล้วเสียว่าถ้าเว่ยเว่ยมาที่นี่ พวกเราต้องถูกแย่งความรักไปจนหมดแน่ แม้กระทั่งป้าสะไกใหญ่ยังคิดถึงและเป็นห่วงเว่ยเว่ยและเฒ่าเกอร์จนหมดหัวใจ”

เมื่อเลี้ยวชู้หมิ่นเอ๋อเช่นนั้น คนทั้งห้องโถงก็ส่งเสียงหัวเราะ

เลี้ยวชู้เยี่ยนมึลสีหน้างงสับสน ทว่าไม่เหลือร่องรอยของความเคร่งเครียดอย่างเมื่อครู่แล้ว เขาคลายกำปั้นออก และไม่นานนัก เมื่อเห็นทุกคนต่างยิ้มแย้ม เขาเองก็เริ่มเผยรอยยิ้มบนดวงหน้าเล็กจิ้มลิ้มด้วยเช่นกัน

ให้ชื่อเห็นบุตรชายเป็นเช่นนั้น นางก็ผลอดอนใจเอือกหนึ่ง

เมื่อเหยาจิ้นเลื้อยกลับจากเรือนชงเฮ่อมายังเรือนชู้หั่ว ก็รีบซ่อมแซมภาพเขียนอักษรผืนนั้นทันที นางสาละวนอยู่กับงานหนึ่งชิ้นไปหนึ่งวันเต็ม ยิ่งเมื่อคืนพักผ่อนไม่เต็มที่ หลังจากกินอาหารเย็นเสร็จเรียบร้อยแล้ว และห้องฟ้าเริ่มเปลี่ยนเป็นสีดำ นางก็ล้มตัวนอน เพียงแค่หลับตาลงก็จมดิ่งเข้าสู่ห้วงนิทราลึกลับทันที

เหยาจิ้นเลื้อยหลับสนิทไร้ความฝัน ทว่าจู่ ๆ พลันรู้สึกว่ามีแสงสว่างแยงตาจนต้องลืมตาตื่น นางคิดว่าฟ้าสว่างแล้ว แต่ยังรู้สึกง่วงเหงาและวิงเวียนศีรษะ ไม้รู้สึกสดชื่นแจ่มใสเลยแม้แต่น้อย

เมื่อลืมนตา กลับพบเพียงแสงสีทองอบอุ่นส่องสว่างไปทั่วบริเวณ แสงของตะเกียงวูบไหวตามสายลมเอื่อย นางสงสัยที่ตามอง เห็นบริเวณที่ห่างไปไม่ไกลจากเตียงมีเชิงเทียนทองคำที่แกะสลักเป็นทรงดอกบัว วางเรียงรายอยู่สามชั้น นับจำนวนได้เกือบหนึ่งร้อยดอก ภายในดอกบัวแต่ละดอกมีเปลวไฟส่องสว่างรูปร่าง

แสงจากเปลวเทียนส่องห้องนอนจนสว่างโรโรราวกับกลางวัน หากแต่ห้องนอนของนางไม่เคยมีเชิงเทียนหรือหลอดไฟเช่นนี้วางอยู่สักหน่อย

เหยาจิ้นเลื้อยสะดุ้งโหยง กวาดตามองไปรอบด้าน แล้วก็นั่งลงไปทันที นี่ทำให้ห้องนอนของนาง ห้องนี้ใหญ่โตและกว้างขวางกว่าห้องนอนของนางถึงสามเท่า พื้นห้องยังปูด้วยผ้าสักหลาดลายสมปรารถนา ตรงริมกำแพงมีโต๊ะไม้จันทร์แดงแกะสลักลวดลายรูปตัวซื่อ¹ ตั้งอยู่ ภายในเตาทองคำสามขาเขียนลายบุปผา มีहु้จับเป็นรูปสิงโตที่วางอยู่บนโต๊ะ ไม้กฤษณาที่กำลังเผาไหม้มีควันพวยพุ่งออกมา เหนือกำแพงที่เปลวควันกำลังลอยกรุ่นอยู่นั้นมีดาบโค้งขนาดใหญ่ซึ่งอยู่ในฝักเลี่ยมทองลายดอกหญ้าแขวนอยู่ สิ่งเหล่านี้ล้วนมุ่งชัดถึงอัตลักษณ์ของห้องนอนบุรุษ

อีกฟากหนึ่งของเตียง มีตู้ไม้จันทร์สลักลายดอกกล้วยไม้และต้นไม้วางเรียงรายริมกำแพง และยังมีฉากบังตาซึ่งเป็นภาพวาดน้ำหมึกและค้ำกลอนสิบสองบานใหญ่เข้าครอบงำข้างสลักลายวิหคและบุปผาตั้งบดบังทัศนียภาพภายนอกเอาไว้ ทำให้เห็นเพียงเงาเลื่อนรางของตั่งเตี้ยซึ่งบริเวณขาตั้งแกะสลักเป็นรูปชุกหลิง² ที่วางอยู่ริมหน้าต่างเท่านั้น

เหยาจิ้นเลื้อยกวาดตามองภาพทั้งหมดอย่างตื่นตะลึง สมองตื้อมึนงงไม่เข้าใจแม้แต่น้อยว่าเกิดอะไรขึ้นกับตนเอง

ช่วงขณะนั้นได้ยินเสียงหัวเราะหุ้มต่ำซึ่งแฝงด้วยความกระตือรือร้นดังขึ้นข้างกาย ลึ้มเสียงนั้นผ่านโสตประสาทของนางโดยไม่ยำเกรง... นั่นเป็นเสียงหัวเราะของบุรุษ!

¹ สัตว์มงคลตามตำนานของจีน ถือเป็นมังกรในยุคแรกๆ รูปร่างคล้ายงูหรือปลา ไร้ขา อ้าปากกว้าง

² หรือชุก เป็นสัตว์มงคลตามตำนานของจีน ถือเป็นต้นกำเนิดของมังกรในยุคแรก มีลักษณะคล้ายจระเข้ผสมจิ้งจกหรืองู แต่มีเพียงหนึ่งขา

เหยาจิ้นเสื่อรู้สึกถึงฝ่ามือใหญ่และอบอุ่นกอบกวมมือของนางที่วางอยู่ข้างตัวไว้ นางติดตัวลูกนั่งอย่างพรึ่นพริ้ง เบิกตากว้าง ผินศีรษะจ้องไปทางจุดอันตราย ดวงหน้าของบุรุษที่หล่อเหลาหาได้เปรียบนั้นก็ปรากฏสู่ครรลองสายตาของนางพอดี

บุรุษผู้นั้นสวมเสื้อคลุมแพรตัวนสีขาวนวลจันทร์ตัวยาว รวบเรือนผมสีดำกลับขึ้นสูง สวมกวางเหลี่ยมเพชรตาแมวสีฟ้าอ่อน ออกเสื้อด้านหน้าปกกลายเมฆมงคลด้วยด้ายสีเงิน รัศเอดด้วยสายรัดหยกที่ปักกลดลายเดียวกัน ห่มเสื้อคลุมขนเตียวสีขาวเนื้อบางแต่นุ่มนึ่งตัวหนึ่ง

เขานอนอยู่ด้านในของเตียง ตะแคงกายโดยใช้มือข้างหนึ่งหนุนศีรษะไว้ มืออีกข้างกำลังกมมือของเหยาจิ้นเสื่อไว้ เขาหลับใหลหลังมือของนางอย่างแผ่วเบา เมื่อเห็นเหยาจิ้นเสื่อเบิกตากว้างจ้องมองมาอย่างหวาดกลัว เขาก็ไม่ได้มีสีหน้ารู้สึกผิดเลยแม้แต่น้อย หน้าซำยังกระตุกยืมมองเหยาจิ้นเสื่อ ไร้ย่างอายุถึงเพียงนี้จะเป็นผู้ใดได้อีก นอกจากหวันเหยียนจงเจ้อ

เหยาจิ้นเสื่อรู้สึกราวว่ามีลมก้อนใหญ่จุกอยู่ที่หน้าอก ทำอย่างไรก็มีอาจขับออกไปได้ นางอึดอัดจนโเบหน้าพริ้มเพราดั่งดอกสลีขาวของนางกลายเป็นสีแดงกำกัันใด

เหยาจิ้นเสื่อก้มหน้ามองด้านล่างก็เห็นว่าเสื้อผ้าที่ตนสวมอยู่ในตอนนี่ยังเป็นเสื้อแพรสีขาวที่นางใส่ก่อนเข้านอน ผมเผ้าของนางในยามนี้ยุ่งเหยิงไม่เรียบร้อยเท่าใดนัก ใต้วงของนางเวลานี้มีเสื้อคลุมขนเสือดาวหิมะสีขาวเนื้อนุ่มนวลวางปูอยู่ครึ่งเตียง

บุรุษผู้นี้ฉวยโอกาสตอนที่พามีดลักพาตัวนางออกมาจากเรือนสตรีอย่างนั้นหรือ! เขากล้าได้อย่างไรถึงทำแบบนี้กับนาง!

ไม่ว่าในยามที่ต้องเผชิญสถานการณ์เหนือความคาดหมาย เหยาจิ้นเสื่อจะสุขุมลึกเพียงใด แต่เวลานี้นางหมดหนทางจะรับมืออย่างสงบนิ่งแล้ว นางถลิ่งตาวาวโรจน์จ้องหวันเหยียนจงเจ้อ เห็นเขาจ้องนางกลับด้วยสายตาไม่รู้ร้อนรู้หนาว เหยาจิ้นเสื่อก็โกรธจนทนไม่ไหว ก้มลงไปกัดข้อมือของหวันเหยียนจงเจ้อเต็มแรง

หวันเหยียนจงเจ้อไม่ทันระวังตัว เมื่อถูกเหยาจิ้นเสื่อกัดก็ตกใจ สะบัดมือออกด้วยความเจ็บปวด หลังจากนั้นก็อมยิ้มและปล่อยให้เหยาจิ้นเสื่อกัด

ได้เต็มที่

เหยาจิ้นเส้าเริ่มได้กลิ่นคาวเลือดจึงตั้งสติได้ เมื่อเห็นหวั่นเหยียนจงเจ้าช่มความเจ็บปวดเอาไว้โดยไม่ขัดขืน หน้าซำยังพยายามจะใช้นิ้วโป้งลูบหลังมือของนาง นางยิ่งรู้สึกเหมือนกำลังกัดแผ่นเหล็กแข็งที่ชิ้นหนึ่ง เสียเวลาสิ้นดี

เหยาจิ้นเส้าผละออก ถลิ่งตาจ้องมองหวั่นเหยียนจงเจ้าด้วยความโกรธ หวั่นเหยียนจงเจ้าหยุดตัวนั่งอย่างคล่องแคล่ว จากนั้นเขาก็ใช้มืออีกข้างหนึ่งป้องกันหว่างซา มองเหยาจิ้นเส้าด้วยสายตาสาดกลั้วราวกับตัวจะหดเล็กลง “ซำแคะจะทายาที่มือของเจ้าเท่านั้น ซำไม่ใช่เจ้าสารเลวตระกูลหวงคนนั้นสักหน่อย หากเวยเวยอยากกัดมือซำก็กัดเลย แต่ได้โปรดละเว้นด้านล่างด้วยเถิด!”

เหยาจิ้นเส้าได้ยินก็เข้าใจทันทีว่าหวั่นเหยียนจงเจ้ากำลังพูดถึงเหตุการณ์ที่นางกัดหวงลีเปียวสุดแรง ซำยังใช้เท้ากระทุบที่น่องล่างของหวงลีเปียวจนไม่เหลือสภาพ เมื่อได้เห็นหวั่นเหยียนจงเจ้าเอามือป้องกันหว่างซาของซำไว้พลางจ้องนางด้วยแวตตาเป็นประกายแวบวาว และยามนี้ทั้งนางและเขากำลังนอนอยู่บนเตียงเดียวกัน เหยาจิ้นเส้าก็ทั้งอายทั้งโกรธ นัยน์ตาดำขลับของนางแทบจะลุกเป็นไฟ นางตวาดเสียงขริม “ปล่อยซำ!”

หวั่นเหยียนจงเจ้ายอมทำตามแต่โดยดี ปล่อยฝ่ามือใหญ่ที่กำลังลูบหลังมือของเหยาจิ้นเส้าออกอย่างเชื่องช้า

แต่ไหนเลยจะทราบ ทันทีที่เขาปล่อยมือออก เหยาจิ้นเส้าก็คว้าหมอนกระเบื้องที่อยู่ข้างมือขึ้นมา เล็งศีรษะของเขาแล้วขว้างออกไปสุดแรง

“นี่ เวยเวยใจเย็นก่อน!” หวั่นเหยียนจงเจ้าเห็นหมอนกระเบื้องพุ่งเข้ามาก็ตกใจจนหลุดอุทานก่อนนอนตัวไปด้านหลังและหลบไปใต้ฉิวเฉียด

เหยาจิ้นเส้าไล่ทุบตีเขาต่อด้วยความเดือดดาล หวั่นเหยียนจงเจ้าก็ลี้หลบบนเตียงไปสองตลบก็มาถึงมุมเตียงแล้ว

เหยาจิ้นเส้าเห็นเขาหลบ โทสะในใจยิ่งเดือดพล่าน นางเอ่ยอย่างโกรธกริ้วว “ท่านทำอะไรกับหม่อมมัวและสาวใช้ที่เรือนของซำ!”

หวั่นเหยียนจงเจ้าลึกลับพาดวงออกมาจากจวนโดยที่ไม่มีผู้ใดรู้เห็น เช่นนี้ ไม่รู้ว่าพวกหลิวหม่อมมัวถูกเขาทำอะไรบ้าง ภายในใจของเหยาจิ้นเส้าอัดแน่นด้วยโทสะ ลงมือหนี้ย่อมไร้ความปราณี ในเมื่อโจมตีไม่โดนศีรษะ

ของวันเหยียนจงเจ้อ นางตีตรงไหนได้ก็ตีไม่เลือกแล้ว

ทว่าวันเหยียนจงเจ้อกลับเข้าใจว่าเหยาจิ้นเสื่อหุบตีระบายความโกรธ เป็นการหยอกล้อเกี้ยวพาน จึงปล่อยให้นางหุบตีเขาสองสามที เขาเบี่ยงตัวหลบอีกครั้ง จังหวะนั้นเองก็หันไปตีข้อมือของนางที่กำลังยกหมอนกระเบื้องเตรียมทุ้มใส่เขา

วันเหยียนจงเจ้อตีมือนางหนนี้ ความจริงไม่ได้ออกแรงมากนัก แต่ไม่รู้เพราะเหตุผลใดกลับสะเทือนจนแขนของเหยาจิ้นเสื่อหมดเรี่ยวแรง หมอนกระเบื้องในมือของนางหลุดออก วันเหยียนจงเจ้อยกมือขึ้นก็รับหมอนกระเบื้องนั้นไว้ได้ทัน

ดวงหน้าพริ้มเพราของเหยาจิ้นเสื่อในเวลานี้ดั่งมีเพลิงสุ่ม พวงแก้มทั้งสองข้างแดงปลั่ง ดวงมพิลาสทาใดเปรียบ จนวันเหยียนจงเจ้อใจเต็นแรง เขากะพริบตาปริบ ๆ พลงเอยว่า “เวยเวย ไยเจ้าต้องโกรธถึงเพียงนี้ด้วย ข้าแค่เชิญเจ้ามาเป็นแขกของข้าก็เท่านั้น! บั้วเย้วเชิญเจ้า เจ้ายังตอบรับคำเชิญเลย หน้าซำยังไปที่เรือนσύม่อของเขาด้วย เหตุใดข้าเชิญเจ้าบ้าง เจ้ากลับโกรธเป็นฟืนเป็นไฟเช่นนั้นเล่า” วันเหยียนจงเจ้อเอ่ยอย่างน้อยเนื้อต่ำใจ น้ำเสียงของเขายังเจือความริษยาไว้ส่วนหนึ่ง

เหยาจิ้นเสื่อได้ฟังวจาไร้เหตุผลของเขาแล้ว ก็ยิ่งเคืองโกรธ ทว่าในยามนั้นนางเริ่มสงบสติอารมณ์ลงมาได้บ้างแล้ว นางรู้ว่าทะเลาะกับวันเหยียนจงเจ้อไปก็มีแต่จะทำให้เขายิ่งสนุกและได้ใจ เพียงพริบตานางก็ตีหน้าเคร่งขรึม สายตาที่แฝงไฟโทะสะพลันเปลี่ยนเป็นสายตาสงบเยือกเย็น ดูจน่าแข็ง นางกวาดตามองเขา แล้วหมุนตัวกลับ หมายถึงลงจากเตียง

แต่ทว่าไม่ว่าครั้งนี้เหยาจิ้นเสื่อขยับตัวเร็วเกินไป เมื่อนางบิดเอวพลันรู้สึกเหมือนถูกคนใช้เส้แฉี่ยนเข้าที่ช่วงเอว ความเจ็บปวดแล่นจากกลางฝ่าเท้าตรงมาที่เอว ลามไปถึงกระดูกสันหลัง เสียดแทงเข้าซั้วหัวใจ นางเจ็บจนต้องทรุดตัวลงกับเตียงอีกครั้ง ดวงตาทั้งสองข้างพร่าเลือน

เหยาจิ้นเสื่อเจ็บจนต้องม้มริมฝีปากแน่น ทว่าในยามนี้กลับมีฝ่ามือใหญ่ข้างหนึ่งประคองเอวของนางเอาไว้ นางสาวเพียงชุดแพรขาวบาง อุณหภูมิร้อนนำจากฝ่ามือใหญ่ข้างนั้นทะลุผ่านเนื้อผ้าแพรบางแผดเผาผิวของนาง ทุกอณูรูขุมขนทั่วกายของนางเปิดออก และไม่รู้ว่ตกใจกลัว หรือเพราะ

ความเจ็บปวดกันแน่ที่ทำให้หน้าผากของนางชุ่มไปด้วยเหงื่อ

เหยาจิ้นเสื่อร่างกายแข็งทื่อ จากนั้นจึงพยายามสะบัดตัวออก ทว่า พลันมีเงาร่างคนปรากฏขึ้นตรงหน้า นั่นก็เพราะหวันเหยียนจงเจ้อชยับเข้ามา นั่งขัดสมาธิอยู่ข้างกายนาง เขาก็มืดชะล่งจ้องนางเหม็ง “อย่าชยับ!”

รูปร่างตาของเหยาจิ้นเสื่อหดลง นางจ้องหวันเหยียนจงเจ้ออย่างระแวง-ระวัง นางรู้สึกว่ามีฟ้าในดวงตาของหวันเหยียนจงเจ้อช่างลุ่มลึกยิ่งนัก คล้ายมีบางอย่างกำลังเคลื่อนไหวอยู่ในนั้น ราวกับจะดึงหัวใจคนให้ถลาลึกลงไป ยิ่งเห็นชาติหน้าเคร่งขรึม ไร้ท่าทางล้อเล่นติดตลกอย่างเมื่อครู่ นางพลันอึ้งงัน ขบริมฝีปากของตนเองเอาไว้ จากที่คิดจะสะบัดตัวหนี นางกลับนั่งราวถูกร่ายมนตร์ ไม่กล้าชยับตัวสูมสู่มหัวอีก

หวันเหยียนจงเจ้อกระตุกมุมปากเล็กน้อย แล้วออกแรงกดเอวของเหยาจิ้นเสื่ออย่างเบาเมื่อ เหยาจิ้นเสื่อเจ็บจนขมวดคิ้วมุ่น จากนั้นกลับรู้สึก ว่าความเจ็บปวดค่อย ๆ เบาบางลง เหมือนเส้นประสาทและกล้ามเนื้อแน่นตึง บริเวณที่หวันเหยียนจงเจ้อกดคลายตัวลง ค่อย ๆ แทนที่ด้วยความรู้สึกผ่อนคลาย

นับแต่วันนั้นที่เหยาจิ้นเสื่อปิดเอวโลดโผน นางก็ทรมานจากอาการปวดเอวมาโดยตลอด สองสามวันมานี้หวังหมัวมัวคอยทายาและนวดกดจุดคลายเส้นให้นาง แต่ทุกครั้งที่นวดนางมักเจ็บปวดทรมานจนเหงื่อผุดท่วมศีรษะ ช้ำร้ายอาการไม่ดีขึ้น ขณะที่เหยาจิ้นเสื่ออุ้งนง จุดที่นางปวดตึงก็ทุเลาลง โดยที่นางไม่รู้สึกรู้ตัว

ขณะเดียวกัน เสียงทุ้มต่ำของหวันเหยียนจงเจ้อก็ดังเหนื่อศีรษะของเหยาจิ้นเสื่อ “หมัวมัวและสาวใช้ที่เรือนของเจ้าปลอดภัยดี เพียงแต่หลับลึกไปบ้าง วันนี้เป็นวันคล้ายวันเกิดข้า เจ้าอยู่คุยเล่นเป็นเพื่อนข้าเถิด ฟ้าสางเมื่อไร ข้าค่อยพาเจ้ากลับเรือน ได้หรือไม่”

ถ้อยคำของหวันเหยียนจงเจ้อเจือความคาดหวังและอ่อนหวาน น้ำเสียงทุ้มต่ำและแหบพร่าของเขาคล้ายเสียงของสายลมยามราตรีที่พัดเอื่อยเฉื่อยผ่านหม่อมวลไปไม่ร่วงซึ่งตั้งขึ้นในห้องปิดสนิทสะท้อนเข้าสู่หูของเหยาจิ้นเสื่อ มีเส้นไห้เจ้าอารมณ์ถึงสองส่วน

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะรอบด้านเงียบลงในพริบตา หรือเพราะน้ำเสียงของ

หวันเหยียนจงเจ้ออบอุ่นมากเกินไป หรืออาจจะเป็นเพราะเจ้าของฝ่ามือใหญ่ข้างนั้นกำลังขยับมือ กัดจุดนิ้วตัวนิ้วไปวนมาอยู่ตรงช่วงเอวของนาง ทำให้นางที่ได้ยินเสียงนั้นหันหลังรู้สึกประหม่า นางซ้อนตาขึ้นมองก็เห็นเขากำลังก้มศีรษะมองนางอยู่ เพราะเขาหลุบตาต่ำ แพนตาหน้าจึงบดบังประกายแพรวพราวในดวงตาของเขาไว้อย่างมิดชิด ยามนี้เขามีสีหน้าจริงจัง ไม่มีแววอยากเจรจาหรือหรือร้องขอความช่วยเหลือแม้แต่น้อย

เมื่อเห็นหวันเหยียนจงเจ้อเป็นเช่นนี้ เหยาจิ้นเส้อก็ทราบดีว่าหากโพล่งปฏิเสธออกไป นางมีอาจรู้เลยว่าเขาจะระบายอารมณ์หงุดหงิดอย่างไร แต่ที่แน่ๆเขาไม่มีทางส่งนางกลับจวนดี ๆ อย่างที่นางต้องการแน่นอน

บัดนี้ลูกแกะหลงเข้าปากเสือแล้ว จะยังเหลือหนทางใดให้ต่อรองอีกหรือ เหยาจิ้นเส้อถอนใจเบา ๆ อย่างไม่รู้ทางเลือก แล้วจึงเอ่ยว่า “ถ้าอยากคุยกัน ที่นี่ไม่ใช่ที่เหมาะสม ท่านลงไปก่อนเถิด”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น หวันเหยียนจงเจ้อก็ตาเป็นประกาย เขากะตุกมุ่ปากยิ้ม จากนั้นเขาก็เดินหน้าหล่อเหลาคมคายลงต่ำ นัยน์ตาล้ำลายผิวน้ำสีน้ำเงินเข้ม เขาจดจ้องนางพลางยิ้มและเอ่ยว่า “ที่นี่ไม่เหมาะอย่างไรหรือ ข้ากลับเห็นว่าที่นี่ดีที่สุดในแล้ว”

เหยาจิ้นเส้อสัมผัสได้ถึงลมหายใจของเขาที่เป่ารดไปหน้าจันต้องกลั่นหายใจ จากนั้นหวันเหยียนจงเจ้อพลันหัวเราะไร้เสียง

เขาไล่สายตาจากคิ้วเรียวต่างดงามที่เจ้าของขมวดไว้ เรื่อยไปจนถึงปลายจมูกโด่งของนาง และหยุดที่ริมฝีปากแดงระเรื่อตั้งผลองเภา นางขบริมฝีปากกลางด้วยฟันสองซี่อย่างน่ารักน่าเอ็นดู ภาพที่เธอเห็นภายใต้แสงตะเกียงนี้คือ ริมฝีปากแดงอวบอิมของนางแวววาวราวกับผิวน้ำ ซึ่ฟันของนางนวลดุจไข่มุก

หวันเหยียนจงเจ้อลมหายใจขาดห้วง ทว่าเขาก็มีความสุขเพราะท่าทางประหม่าที่ยากพบเห็นของนาง

เมื่อนางไม่ได้ตีหน้าสุขุมเยอหยิ่งแล้ว หวันเหยียนจงเจ้อก็รู้สึกว่ายเหยาจิ้นเส้อที่มีท่าทางเช่นนี้ช่างน่ารักน่าเอ็นดูจนเขาแทบหยุดหายใจ เขายกยิ้มมุ่ปากแล้วโน้มศีรษะต่ำลงอีก จนริมฝีปากของเขาแทบจะแนบติดแก้มนวลของเหยาจิ้นเส้ออยู่มรรอ

เขามองริมฝีปากที่เหยาจิ้นเลียขอบเข้มอยู่ด้วยแหวตาลุ่มลึกอีกครั้ง จากนั้นก็กวาดตาผ่านปลายจมูกจิ้มลิ้มที่ย่นลงเล็กน้อยจากความประหม่า เขาโผล่มองผ่านปลายคางอ่อนช้อยของนางไปยังลำคอระหง มองกระดูงไปโผล่ราว่า ได้รูปที่โผล่พ้นลิ้นแพรสีขาวของนาง และหน้าอกอวบอ้อมที่กระเพื่อมขึ้นลงตามจังหวะหายใจ หวันเหยียนจงเจ้าพลันรู้สึกคอแห้งผาก

เมื่อวันเหยียนจงเจ้าจ้องเช่นนี้ เหยาจิ้นเสี่ยวจะไม่ประหม่าได้อย่างไร ครั้งก่อนที่อยู่ใป่า หวันเหยียนจงเจ้ากดนางไว้ใต้ร่าง ครั้งนั้นสตินางไม่อยู่กับเนื้อกับตัว สมองขาวโพลน กระทั่งนางตั้งสติได้ หวันเหยียนจงเจ้าพลันติดตัวผลจากนางด้วยท่าทางเหมือนถูกงูกัด และนางเองก็รู้สึกลิ้กๆ ว่า หวันเหยียนจงเจ้าไม่มีทางทำอะไรนางแน่

ทว่าหวนนั้นก็กลับต่างไปอย่างสิ้นเชิง บรรยากาศครอบกายในยามนี้อันตรายกว่าเมื่อครั้งที่อยู่ในป่า อีกทั้งหวันเหยียนจงเจ้าเองก็...เหยาจิ้นเสี่ยวไม่อาจรู้ได้ว่าท่าทางของเขาตอนนี้กำลังหยอกล้อนาง หรือคิดจะล่วงเกินนาง

ที่นี่เป็นถิ่นของหวันเหยียนจงเจ้า ในห้องล้วนมีแต่กลิ่นอายของเขานางสวมเพียงเสื้อแพรนอนอยู่บนเตียงของเขา หน้าซ้ำเขายังมาทาบทับนางไว้ใต้ร่างเช่นนี้ นอกจากสังเกตความเปลี่ยนแปลงเงียบๆ แล้ว นางไม่กล้าแม้แต่จะขยับตัว เพราะกลัวว่าจะผลอยั่วโทะสะจนหวันเหยียนจงเจ้าคลุ้มคลั่งทำอะไรที่คิดไม่ถึงอีก

เหยาจิ้นเสี่ยวข่มความประหม่าและหัวใจที่เต้นแรงเอาไว้ แน่ใจไม่ไหวติง กระนั้นก็ยังสัมผัสได้ว่าสายตาเขายิ่งฮึกเหิมและร้อนแรง จนสุดท้ายนางก็เริ่มลนลาน นางขมวดคิ้วมุ่น ถลิ่งตาจ้องหวันเหยียนจงเจ้าและยกมือผลักเขาออก นางโวยวายเสียงแข็ง “ท่าน...”

ทันทีที่เหยาจิ้นเสี่ยวสัมผัสโดนหัวใจที่เต้นแรงของหวันเหยียนจงเจ้า ก็ถูกฝ่ามือใหญ่ของเขาจับไว้แน่น จากนั้นเขาพลันมองมา และประสานสายตาเข้ากับนางพอดี นัยน์ตาสีฟ้าคู่นั้นของเขาดูเข้มขึ้นราวกับเจือด้วยสีน้ำหมึก เขายกมุมปากขึ้นเล็กน้อย กอดเสียงทุ้มต่ำลงเรียกนาง “เวยเวย...”

เสียงของเขาลุ่มลึกและแหบพร่า ในน้ำเสียงคล้ายกับเจือด้วยความรู้สึกนับร้อยพันอย่าง นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาเรียกนางด้วยชื่อเล่นเว่ยเยวี่ ทว่าเป็นครั้งแรกที่เขาเรียกนางด้วยน้ำเสียงจริงจังเช่นนี้ เหยาจิ้นเสี่ยวไม่เคยทราบ

มาก่อนเลยว่า เพียงผู้เรียกใช้น้ำเสียงที่แตกต่างไปจากเดิมในการเรียกชื่อเดียวกันจะให้ความรู้สึกที่แตกต่างได้มากถึงเพียงนี้

เหยาจิ้นลือพลันหัวใจเต้นแรง นางได้แต่จ้องหวั่นเหียนจงเจ้ออย่างอึ้งงัน ตอนนั้นเองถึงได้เห็นว่าเขาทำหน้าที่จริงจัง สีหน้าที่เคยทะเล้นและดื้อดั่งขวางโลกสลับหายไปแล้ว ความอ่อนโยน จริงจัง และความรู้สึกรักใคร่อันลึกซึ้งชวนให้คนหลงใหลเข้ามาแทนที่

เขาทำให้เหยาจิ้นลือหวาดกลัว

ทว่าหวั่นเหียนจงเจ้อกลับทอดมองริมฝีปากของเหยาจิ้นลืออึ้งงัน

เหยาจิ้นลือรับรู้เพียงว่าสีหน้าและสายตาของเขาปรับเปลี่ยนอย่างรวดเร็ว ช่วงนั้นก็ฉายประกายเด็ดเดี่ยวแว่นแฉ่องออกมาให้เห็น ดวงตาคู่นั้นช่างคล้ายกับดวงตาของสัตว์ป่าหิวโซที่กำลังจ้องเหยื่ออันโอชะ เผื่อรอโอกาสจะพุ่งตะครุบเหยื่อและจับกินอย่างมูมมาม นางตกใจกลัวจนตัวแข็งทื่อ หวั่นเหียนจงเจ้อไม่รอให้นางตอบสนอง ภาพตรงหน้าของนางก็มีตลงหวั่นเหียนจงเจ้อกดใบหน้าลงประชิดที่แก้มนวลของนาง

ลมหายใจร้อนฟุ้งที่รดริมฝีปาก หัวใจของเหยาจิ้นลือบีบรัด นางปิดริมฝีปากตามสัญชาตญาณ เม้มปากแน่น หลับตาปี๋ และผินหน้าหลบไปทางอื่น

ทว่าจุมพิตที่คาดคิดไว้กลับไม่มาถึง เสียงหัวเราะน่าครั่นคร้ามดังขึ้นเหนือแก้มของเหยาจิ้นลือท่ามกลางความเงียบงัน

เหยาจิ้นลือทราบทันทีว่าถูกหวั่นเหียนจงเจ้อแกล้งอีกแล้ว นางเบิกตาโพล่งงัน หันขวับกลับมาจ้องเขาด้วยแววดาววโรจน์

ทว่าหวั่นเหียนจงเจ้อกลับโน้มศีรษะลงมาอย่างรวดเร็ว อ้าปากกับปลายจมูกรันของนางไปที่หนึ่ง

เหยาจิ้นลือเจ็บจนหยาดน้ำตาอุ่นพรุ้งพรุ นางจ้องหวั่นเหียนจงเจ้ออย่างตกใจระคนเคืองโกรธ หลังผ่านน้ำตานี้ นางเห็นเพียงหวั่นเหียนจงเจ้อที่กำลังยิ้มจนตาเป็นประกาย นัยน์ตาเข้มราวกับไฟลिनของเขาเจิดจรัสจับตาเป็นที่สุด

เหยาจิ้นลือยังไม่ทันตะคอก หวั่นเหียนจงเจ้อก็เริ่มขยับมือขวาที่กดหลังมือของนางเอาไว้มาโดยตลอด เขาออกแรงดึงมือของเหยาจิ้นลือที่สัมผัส

บริเวณไหล่ของเขา แล้วพลิกฝ่ามือกลับมาสอดประสานนิ้วทั้งห้าเข้ากับง่ามนิ้วของนาง เขาเพียงออกแรงเบาๆ ที่ปลายนิ้วก็บังคับให้นิ้วเรียวยาวทั้งห้าของนางเกี่ยวกระหวัดรัดแน่นกับนิ้วของเขาได้แล้ว

หวันเหยียนจงเจ้ากุ่มมือของเหยาจิ้นล้อมด้วยมือใหญ่ที่หยาบกร้านและร้อนผ่าว จนนางรู้สึกถึงความสากของผิวกลางฝ่ามือเขาอย่างชัดเจน

เหยาจิ้นเลื้อยเกาะพริบตา กลัสน้ำตาไว้ด้วยความโมโห แต่เห็นว่าหวันเหยียนจงเจ้าตั้งมือของนางไปทาบไว้ตรงหน้าอกของเขา หัวใจของเขาเต้นระรัวราวกับจะทะลุจากทรวงอกออกมาเด่นอยู่บนปลายนิ้วของนาง เหยาจิ้นเลื้อยเยียบพูดไม่ออก

หวันเหยียนจงเจ้าเห็นเหยาจิ้นเลื้อยจ้องเขาอย่างเสียบงัน มีเพียงความขุ่นเคืองในแววตา นัยน์ตาลุ่มลึกของเขาพลันเจือยิ้ม ยิงเหยาจิ้นเลื้อยมองมาด้วยแวตาวาวโรจน์ตั้งไฟลุกโชน แววยิ้มในดวงตาของเขาฉายชัด เมื่อเวลาผ่านไปครู่หนึ่ง หวันเหยียนจงเจ้าจึงเอ่ยว่า “เว่ยเว่ยผิดหวังหรือ แต่ก็ไม่เห็นต้องฉุนเฉียวขนาดนี้เลยนี่! ถ้าอยากให้ข้าจูบเจ้า บอกข้าแค่คำเดียวก็พอไม่เห็นจะต้องโกรธข้าเช่นนี้เลย...”

เหยาจิ้นเลื้อยที่รู้สึกหงุดหงิดใจอยู่เป็นทุนเดิม เมื่อได้ฟังถ้อยคำนี้ ก็ยิ่งโกรธจนกัดฟันกรอด นางตวาดอย่างเกรี้ยวกราด “ใครผิดหวังกัน ท่านต่างหาก รีบปล่อยข้าได้แล้ว!”

นางพูดจบ หวันเหยียนจงเจ้ากลับผงกศีรษะรับอย่างจริงจัง และเอ่ยทันที “ใช่แล้วๆ ข้าผิดหวังที่สุด! เว่ยเว่ยนี้รู้ใจข้าจริงๆ! วันนี้เป็นวันคล้ายวันเกิดข้าทั้งที เว่ยเว่ยผู้แสนดีคงไม่ยากทำให้ข้าผิดหวังหรือกรรมัง”

เมื่อหวันเหยียนจงเจ้าพูดจบก็โน้มศีรษะลงมาอีกครั้ง ท่อปากจู้คล้ายจะจุมพิตนาง

เหยาจิ้นเลื้อยที่อยู่ในอารมณ์เคืองโกรธก็ยกเท้าเตะเขา ทว่านางกลับเจ็บแปลบที่เอวจนขมวดคิ้ว หวันเหยียนจงเจ้ารีบประคองขาข้างที่เหยาจิ้นเลื้อยยกขึ้นเมื่อครู่ แม้จะมีถุงเท้าชั้นหนึ่งขวางกั้น แต่กระนั้นเหยาจิ้นเลื้อยก็ยังสะดุ้งตกใจจนหน้าถอดสี นางรีบสะบัดตัวออกทันทีโดยไม่สนใจความเจ็บปวด

ด้วยแรงอันน้อยนิด มิหรือเหยาจิ้นเลื้อยจะหลุดออกจากการพันพันนาการของหวันเหยียนจงเจ้า นางสะบัดเท้าถีบอีกสองสามที แต่ก็ไม่พ้น ช้ำยังรู้สึก

เจ็บจนเหงื่อเย็นๆ ผุดซุ่มหน้าผาก

ครั้นหันเหียนจงเจ้อเห็นเช่นนี้ก็ปล่อยมือ แล้วยกมือขึ้นตีลงกลางฝ่าเท้าของเหยาจิ้นแล้วแรงๆ ทีหนึ่ง

เดิมเหยาจิ้นลือก็รู้สึกว่าการปวดตรงกลางฝ่าเท้าพุ่งตรงไปยังช่วงเอวของนาง บัดนี้เมื่อหันเหียนจงเจ้อตีเข้าที่ฝ่าเท้าทีหนึ่ง นางยิ่งปวดสะท้านจนต้องสูดปาก ร่างกายพลันอ่อนยวบ ไม่เหลือเรี่ยวแรงดิ้นรนใด ๆ อีก

ยามนั้นเองก็ได้ยินเสียงหันเหียนจงเจ้อกล่าวว่า “เจ้าบิดเอวจนสะเทือนไปถึงเส้นประสาท ทายาไปก็ไร้ประโยชน์ ไม่รู้ว่าต้องใช้เวลานานเพียงใดถึงจะหายเป็นปกติ! อยู่นิ่งๆ ข้าจะลองกดจุดให้! รับรองว่าพรุ่งนี้เจ้าจะกระโดดโลดเต้นเคลื่อนไหวคล่องแคล่วดังกวาง ตัวเบาหัวดูจนนางแอน”

สองเท้าของสตรีต่ำจันทาใช้สิ่งที่จะยอมให้คนนอกมาสัมผัสส่งายๆ ต่อให้เหยาจิ้นลือเจ็บเจียนตาย ก็ไม่ยอมให้หันเหียนจงเจ้อปฏิบัติต่อนางเช่นนี้เด็ดขาด เพียงแต่นางยังไม่ทันเอ่ยปาก หันเหียนจงเจ้อก็ปิดปากนางด้วยถ้อยคำของเขาเสียแล้ว “บุรุษและสตรีไม่ควรสัมผัสตัวกันโดยตรงอย่างนั้นสิ ชาวฮั่นอย่างพวกเจ้าหัวโบราณคร่ำครึ ปากว่าตาขยิบ หากไม่ใช่เพราะในสมองมีแต่เรื่องลับตม จะมีชนบชื้อห้ามพรรคนี้ออกมาได้อย่างไร หากบริสุทธิใจจริงก็ไม่เห็นต้องยึดมั่นในชนบนี้เลย!”

เหยาจิ้นลือถูกตอกหน้าจนกลัดกลุ้ม ระหว่างนั้นหันเหียนจงเจ้อก็ประคองเท้านางไว้แล้วนวดกดจุดให้นาง เหยาจิ้นลือเห็นชาวบริสุทธิใจจริงใจอย่างปากว่า ความเคลื่อนไหวของเขาก็ปราศจากความรู้สึกแอบแฝง น้ำหนักมือที่กดลงมากำลังดีทีเดียว จุดที่เขาออกแรงกดลงไปก็เบาหวิวและผ่อนคลายลงมาก นางรู้สึกสบายของหันเหียนจงเจ้อดี แต่ก็กลัวว่าจะเกิดเรื่องวุ่นวายนำรำคาญใจแบบนั้นอีก จึงพยายามตีหน้าขีริ้ม ผินใบหน้าแดงก่ำมองไปทางอื่น ผินใจปล่อยให้เขานวดกดจุดคลายเส้นให้นางไปแบบนั้น

แม้เหยาจิ้นลือจะสวมถุงเท้าแพรสีขาวเอาไว้ ทว่าขณะที่หันเหียนจงเจ้อนวดกดจุดให้นางนั้น เขาก็ยังคงสัมผัสถึงฝ่าเท้าเล็กของนางผ่านเนื้อผ้าได้ ฝ่าเท้าของนางยังใหญ่ไม่เท่าฝ่ามือของเขา สัมผัสนุ่มนวลอ่อนโยนราวไร้กระดูกเมื่อต้องกุมไว้ในฝ่ามือ เขาอยากบิบบอยากเล่นให้เต็มที่เหลือเกิน

ระหว่างที่หันเหียนจงเจ้อนวด ขากางเกงผ้าแพรสีขาวที่เหยาจิ้นลือ

สวมอยู่ก็เล็กขึ้นเล็กน้อย เผยให้เห็นข้อเท้าเรียวเล็กขาวนวล ภาพที่เห็นทำ
หวั่นเหียนจงเจ้าดวงตาพรั่มว แต่เขายังคงเคลื่อนไหวมืองดัดเดิม ไม่กล้า
หยุดชะงัก เขาหวดฝ่าเท้าให้เหยาจิ้นเสื่ออย่างคล่องแคล่วว่องไว ไล่มือไป
ตามขาอ่อนของเหยาจิ้นเสื่อและออกแรงหวด ชยับขึ้นไปจนถึงบันเอวของนาง
จากนั้นจึงถอนมือออกอย่างระมัดระวัง

เขาชำเลื่องมองก็เห็นว่าเหยาจิ้นเสื่อหน้าแดงก่ำจึงเอ่ยว่า “รีบรื้อย
ข้าขอตัวออกไปก่อน”

เสียงของเขาแหบพร่าและฟังดูประหม่า ทั้งยังเจือความสับสนลนลาน
เมื่อพูดจบ เขาก็ลุกขึ้นและกระโดดลงจากเตียง ก้าวยาว ๆ ออกไปทันที

กระทั่งได้ยินเสียงดังเอี้ยดอัดแว่วมา เหยาจิ้นเสื่อจึงยกมือลูบแก้ม
ทั้งสองข้างที่ร้อนผ่าว พลางซ้อนตามอง ตอนนี้น้ำภายในห้องเหลือนางเพียงลำพัง
นางจ้องฝ่าม่านไหมดิบสีน้ำเงินเข้มที่อยู่เหนือศีรษะด้วยความมุ่งงอยู่ครู่ใหญ่
จึงชยับตัว ถึงได้รู้สึกว่าการร่างกายยึดเกร็งและเจ็บปวดนั้นทุเลาลงมากแล้ว
นางถอนหายใจโล่งอกพลางหยุดตัวขึ้นนั่งบนเตียง

สายลมยามราตรีพัดเอื่อย ๆ ทำให้เปลวไฟในตะเกียงรูปไห บรรยากาศ
ภายในห้องยังหลงเหลือกลิ่นอายบุรุษจากตัวหวั่นเหียนจงเจ้า เหยาจิ้นเสื่อ
รีบลงจากเตียงด้วยท่าทางตื่นตระหนก

ขณะที่นางเพิ่งทรงตัวบนพื้นได้มั่นคงก็ได้ยินเสียงเอี้ยดอัดของประตูห้อง
ไม่ทันไรก็มีสาวใช้ในเสื่อแขนงูดสีเขียวอ่อนคนหนึ่งเดินถือเสื่อผ้าชุดหนึ่งเข้ามา
ในห้อง สาวใช้นางนั้นก้มหน้าก้มตาและยอบกายคารวะเหยาจิ้นเสื่ออย่าง
เอียงอาย จากนั้นเอ่ยว่า “คารวะคุณหนู! บ่าวได้รับคำสั่งจากท่านอ่องให้นำ
เสื่อผ้ามาให้คุณหนูเปลี่ยนเจ้าค่ะ”

เหยาจิ้นเสื่อได้ยินเช่นนั้นก็สั่งสาวใช้นำเสื่อผ้าไปวางบนเตียง จากนั้น
จึงโบกมือเป็นสัญญาณบอกให้นางถอยออกไป

กระทั่งเหยาจิ้นเสื่อแต่งตัวเสร็จเรียบร้อยแล้วเดินออกมาจากห้อง
ก็เห็นว่าหวั่นเหียนจงเจ้ายืนมือโพล่หลังอยู่ในสวน เขายังคงแต่งกายชุดเดียวกับ
เมื่อครู่

เมื่อหวั่นเหียนจงเจ้าได้ยินเสียงก็ทอดสายตามอง พลันเห็นเหยาจิ้นเสื่อ
ยืนอยู่ตรงประตูห้องที่เปิดกว้าง

หวันเหียนจงเจ้าเป็นคนเลือกชุดที่เหยาจิ้นเสื้อสวมด้วยตนเอง เสื้อคลุมตัวใหญ่แซมดินทองและด้นสีน้ำเงินเข้มเย็บริมด้วยขนเตี๋ยขาวดุจหิมะ หมวกคลุมศีรษะเย็บริมด้วยขนเตี๋ย ยามลมพัดเสื้อคลุมพลิ้วไสว เผยให้เห็นเสื้ออ่าวสั้นสีน้ำทะเลปลุกลายผีเสื้อคู่ล่อนบุผาที่เหยาจิ้นเสื้อสวมอยู่ด้านใน เสื้ออ่าวตัวนั้นพอดีตัว คอเสื้อป้ายข้างเย็บริมด้วยผ้าไหมสีน้ำเงินสดใสปกดินเงินดินทองเป็นลายดอกเหมยเล็ก ๆ ปลายแขนเสื้อทรงกระบอกยาวคลุมถึงข้อมือ เย็บชายแขนเสื้อด้วยขนจิ้งจอกสีขาว กระโปรงสีเขียวหยกจับจีบทอดจากผ้าไหมงดงามวิจิตร ปักลายดอกกุหลาบและเครือเกาว์ลัยด้วยด้ายสีมรกต รัดเอวด้วยสายรัดเอวผ้าไหมเลื่อมมุกขาว เสื้ออ่าวสั้นพอดีตัวกับสายรัดเอว และกระโปรงยาวพลิ้วไหว ยิ่งขับเน้นรูปร่างสะอิดสะเอ้งของสาวน้อย

เหยาจิ้นเสื้อรวบผมหลวม ๆ เป็นทรงมวยตกหลังม้า³ ทว่าไม่ได้ใช้เครื่องประดับศีรษะที่เขาเตรียมไว้ให้ นางปักเพียงปิ่นรูปหัวหงส์คาบมรกตสีน้ำเงินสดใสอันหนึ่งไว้ที่มวยผมเอียง ๆ เท่านั้น จี้ตามพวงระย้าของปิ่นระยิบระยับขณะนางขยับกาย และคลอเคลียดึงหูของนางตามสายลมยามราตรี

แสงจันทร์ฉายลงบนตัวเหยาจิ้นเสื้อ แสงสว่างจากตะเกียงส่องอยู่หลังนาง เหยาจิ้นเสื้อยืนตัวตรงเด่นอยู่ตรงนั้น ยิ่งดูคล้ายกับเทพธิดาพาดผ้าคลุมล่องลงมาจกสวรรค์

หวันเหียนจงเจ้าแทบหยุดหายใจ เขานั่งลงไปครู่หนึ่ง เมื่อเห็นเหยาจิ้นเสื้อยกกระโปรงเดินลงบันได เขาผูกยิ้ม

ชุดรูปแบบนี้ได้รับความนิยมที่สุดในเมืองหลวงของเป่ย์เยียนในปีนี้เป็นการผสมผสานระหว่างความเรียบง่ายคล่องตัวจากชุดของสตรีชาวเถี่ยหลีกับความซับซ้อนพลิ้วไหวจากชุดของชาวฮั่น เขาทราบดีว่าเมื่อชุดนี้อยู่บนตัวเหยาจิ้นเสื้อแล้วต้องงดงามน่ามองที่สุดแน่นอน

แต่เมื่อเหยาจิ้นเสื้อยืนนิ่งอยู่ตรงระเบียงทางเดิน หวันเหียนจงเจ้าเดินเข้าไปหาแล้วคว้ามือของนางมากุมไว้ จากนั้นจึงมีนางพลงเอ่ย “ข้าจะพาเจ้าไปที่แห่งหนึ่ง”

³ การเกล้าผมเป็นมวยหลวม ๆ ด้านบนเอียงคล้ายคล้ายจะร่วงหลดลงมา

เพราะหวันเหยียนจงเจ๋อคุมมือเหยาจิ้นเสื่อไว้ นางจึงต้องเดินตามเขาแล้ว อ้อมผ่านระเบียงทางเดินสองช่วง ผ่านเรือนสองหลัง นางสังเกตเห็นว่าจวนแห่งนี้สร้างและตกแต่งได้หรูหรายิ่งนัก ตะเกียงทุกดวงสว่างไสว แต่ไม่เห็น บ่าวแม่เพียงคนเดียว จึงเดาว่าสถานที่แห่งนี้น่าจะเป็นจวนของคหบดีตัวประกันของหวันเหยียนจงเจ๋อ

เมื่อสองคนเดินผ่านประตูวงเดือนอีกครั้ง ก็เห็นอาคารสามชั้นหลังหนึ่ง ตั้งตระหง่านอยู่หลังภูเขาจำลอง

หวันเหยียนจงเจ๋อคุมมือเหยาจิ้นเสื่อเดินอ้อมไปยังด้านหลังภูเขาจำลอง นางเห็นป้ายเหนือประตูทางเข้ากลางอาคารเขียนว่า “หอฉางม่อ” เหยาจิ้นเสื่อเดาว่าที่แห่งนี้น่าจะเป็นหอเก็บคัมภีร์

เมื่อเข้ามาในตัวอาคารแล้ว เหยาจิ้นเสื่อเห็นชั้นหนังสือเรียงรายเป็น ทิวแถวตั้งคาคด บริเวณที่ติดกับกำแพงฝั่งเหนือคือบันไดไม้แดงสำหรับขึ้นไป ขึ้นบน

เหยาจิ้นเสื่อเดินตามหวันเหยียนจงเจ๋อขึ้นไปชั้นสามของอาคาร ก่อนหยุดยืนหนึ่งหน้าราวกัน ครั้นทอดสายตามองก็เห็นพื้นที่กว้างขวาง กำแพงอิฐ เทอมเขี้ยวและกระเบื้องหลังคาเรียงเป็นแถวทอดยาวออกไปไกล ดูคล้ายกระดานหมากที่กระจัดกระจายได้ฝ่าเท้า ท้องฟ้ายามรัตติกาลไกลสุดลูกหูลูกตา ดวงดาวทอแสงระยิบระยับทั่วหน้า บริเวณที่อยู่ไม่ไกลนักมีแสงวิบวับจากโคมไฟ และศาลางามตามลำดับ เหยาจิ้นเสื่ออดไม่ได้ที่จะสูดอากาศเย็นสดชื่นเข้าไปเต็มปอด ความสดชื่นพุ่งตรงเข้าสู่หัวใจ ทำให้เหยาจิ้นเสื่อผ่อนคลาย หาได้เปรียบ

แล้วเสียงหัวเราะของหวันเหยียนจงเจ๋อก็ดังขึ้นข้างกาย เหยาจิ้นเสื่อผินหน้ามอง ก็สบสายตาเจ๋อยิ้มค้อนั้นของเขาเข้าพอดี

เมื่อหวันเหยียนจงเจ๋อเห็นนางมองมา เขาเลิกคิ้วนิด ๆ พลางกล่าว “ข้าจะพาเจ้าขึ้นไปชมดาวด้านบน”

พุดจบ เขาไม่รอให้เหยาจิ้นเสื่อตอบโต้ มือหนึ่งของหวันเหยียนจงเจ๋อโอบเอวนางไว้ อีกมือจับเครื่องถ่วงน้ำหนักที่เลื้อยยาวมาจากนอกหอ กระโดดพาเหยาจิ้นเสื่อขึ้นไปยืนบนราวกัน

เหยาจิ้นเสื่อไม่ทันตั้งตัวกับความเคลื่อนไหวอย่างกะทันหันเช่นนี้ของเขา

เมื่อกัมศัรชะก็เห็นโคมไฟที่แขวนอยู่ตรงชั้นล่างสุดของอาคารกำลังขยับตามสายลม ก่อนอิฐเทาอมเขียวที่พื้นสว่างโร่ ยามที่นางขยับร่างกายก็คล้ายว่าพื้นที่นางยืนจะสิ้นไปมาด้วย นางกริตรี่องออกมาด้วยความตกใจ และกอดเอวของหัวหน้าเหียนจงเจ้าไว้แน่น นางรับรู้ได้ถึงแรงสั่นสะเทือนตรงแผ่นอกของเขากำลังพยายามกลั้นขำ นางหยุดหืดจึงกัดเขาผ่านเสื้อไปแรง ๆ หนึ่งที

หัวหน้าเหียนจงเจ้าเอ่ยกลับหัวเราะ “เวยเวย เจ้าเป็นสุนัขหรือไร เหตุใดถึงชอบกัดคนไปทั่วเช่นนั้น”

ทันทีที่สิ้นเสียง หัวหน้าเหียนจงเจ้าก็กระชับตัวเหยาจิ้นเสื้อเข้ามาในอ้อมกอด ก่อนออกแรงย่นราวกัน ดิดตัวออกจากพื้นที่ใต้หลังคา

เหยาจิ้นเสื้อรับรู้ได้เพียงว่าสายลมยามราตรีกำลังพัดกระหน่ำ แขนเสื้อของนางถูกพัดจนกระพือ สองเท้าของนางลอยอยู่กลางอากาศ นางกลัวจนต้องหลับตาปี และส่งเสียงร้องออกมา

หลังจากนั้นเหยาจิ้นเสื้อไม่รับรู้แล้วว่าร่างกายของนางสิ้นคลอนอยู่กลางอากาศเช่นไร รู้สึกตัวอีกทีก็ขึ้นมาอยู่บนยอดอาคารพร้อมกับหัวหน้าเหียนจงเจ้าแล้ว

เหยาจิ้นเสื้อลืมตาแล้วมองลงไปเบื้องล่างอย่างระมัดระวัง เมื่อเห็นสิ่งที่อยู่ใต้ฝ่าเท้าของนางคือกระเบื้องหลังคาสีเทาเข้ม นางก็ถอนหายใจ ก่อนจะรู้ว่านางกำลังกอดหัวหน้าเหียนจงเจ้าไว้แน่น ครั้นเหลือบตาชั้นมองก็ปะทะกับดวงตาใสสุกสกาวดังผิวน้ำของเขาเข้าพอดี ดวงตาคู่นั้นคล้ายดวงดาวที่ลอยส่องอยู่บนนภา ทอแสงลงมาแทรกซึมถึงจิตใจคน แก้มสองข้างของเหยาจิ้นเสื้อแดงระเรื่อ นางละสายตาออกทันใด ทว่าไม่กล้าขยับตัวตามใจชอบอีก นางตัวแข็งเกร็ง ยืนชิดเกือบแนบสนิทกับแผงอกของเขา จากนั้นนางขยับตัวเล็กน้อย หัวหน้าเหียนจงเจ้าให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีด้วยการปล่อยมือที่โอบเอวนางออก

เหยาจิ้นเสื้อเพิ่งถอนหายใจโล่งอก ใครเล่าจะรู้ว่าหัวหน้าเหียนจงเจ้าจะถอยหลังแล้วเตะกระเบื้องหลังคาแผ่นหนึ่งออกไป กระเบื้องแผ่นนั้นกลิ้งไปสองตลบแล้วหล่นลงไปด้านล่าง เสียงกระเบื้องแตกดังกังวาน ท่ามกลางความเงียบสันต์ของรัตติกาล เหยาจิ้นเสื้อเหลือบมองตามสัญชาตญาณ จึงเห็นกระเบื้องแผ่นนั้นแตกเป็นเสี่ยง นางตกใจจนแข่งขาทั้งสองข้างอ่อนวบทันใด

นางร้องเสียงหลง โป้วไปด้านหน้า แต่คิดไม่ถึงว่าตนเองจะกลับไปอยู่ใน
อ้อมกอดของหัวหน้าเหยียนจงเจ้ออีกครั้ง

หัวหน้าเหยียนจงเจ้อยิ้ม

เหยาจิ้นเสื่อรีบเงยหน้า ถลึงตามองเขาด้วยอารมณ์ฉุนเฉียว “ท่าน
แกล้งให้ข้าตกใจหรือ”

หัวหน้าเหยียนจงเจ้อฟังก็เลิกคิ้ว เอ่ยเสียงเบาหวิว “ข้าทำเมื่อใดกัน”

“ท่านทำ! คนลามก!” แม้เหยาจิ้นเสื่อจะโกรธ ทว่าสองขาไม่ได้เรื่อง
ของนางยังไร้เรี่ยวแรงอยู่ ดังนั้นสองมือนางจึงคว้าเสื้อของเขาไว้แน่นเช่นเดิม

หัวหน้าเหยียนจงเจ้อเอ่ยปากอย่างไม่กระดากเลยสักนิด “เห็นอยู่
เวยเวยโผเข้ามาหาข้าเอง!”

เหยาจิ้นเสื่อถลึงตา “ท่าน...”

หัวหน้าเหยียนจงเจ้อไม่รู้สึกลัวเลยแม้แต่น้อย เขาปล่อยมือที่โอบเอว
นางออก แสร้งถอยไปด้านหลัง “ก็ได้! ข้าไม่แกล้งแล้ว” ลิ่นเสียง เขาก็ขยับ
เท้า แล้วกระเบื้องอีกแผ่นก็ร่วงลงไปด้านล่าง

ถึงเหยาจิ้นเสื่อจะใช้ชีวิตมาแล้วสองชาติภพ แต่ก็ไม่เคยทำเรื่อง
เลวร้ายอันตรายเพียงนี้มาก่อน ต่อให้เดินทางขึ้นเขาไปจุดรูปขอพร นางไม่เคย
เดินทางผ่านเส้นทางที่เป็นหน้าผา อย่างมากที่สุดแค่นั่งอยู่ในรถม้าแล้วมอง
ลงไปด้านล่างเท่านั้น บัดนี้จู่ๆ ก็ถูกพาตัวขึ้นมายืนอยู่บนหลังคา นางเพิ่งรู้สึก
ตัวว่าตอนนั้นนางกลายเป็นกระต่ายขาวตัวน้อยที่ถูกขังไว้ในกรง จะถูกใครกดขี่
เมื่อใดก็ได้ไปแล้ว

เหยาจิ้นเสื่อตกใจถึงสองครั้งเพราะหัวหน้าเหยียนจงเจ้อแกล้ง จวน
จะร้องไห้ยุ่ยรอมร่อ แล้วจะมัวท้วงคักดีศรีใดอยู่อีก นางเอนกายไปด้านหน้า
อีกครั้ง อิงแอบกับหัวหน้าเหยียนจงเจ้อแนบชิด

หัวหน้าเหยียนจงเจ้อกระหึ่มยิ้มเย้ย “ดูสิ เวยเวยนั้นแหละลามก เข้าหา
ข้าเองชัดๆ”

เหยาจิ้นเสื่อโวยวาย “ท่านเงียบนะ!”

หัวหน้าเหยียนจงเจ้อปิดปากสนิทอย่างว่างาย เขาเงียบและไม่พูดอะไรอีก

เหยาจิ้นเสื่ออิงแอบในอ้อมกอดของหัวหน้าเหยียนจงเจ้ออยู่ครู่หนึ่ง กระทั่ง
หัวใจของนางค่อยๆ กลับมาเต้นเป็นปกติ แข็งขาของนางถึงเริ่มมีเรี่ยวแรง

ขึ้นบ้าง นางช้อนตามองหวั่นเหยียนจงเจ้อ ส่วนเขาก็ก้มหน้าลงมา ทั้งสองประสานสายตากันยามราตรีอย่างอาลัยอาวรณ์และเนิ่นนาน ลมในคืนเหม็นคืดเคล้าแสงจันทร์นวลสลัวโอบล้อมรอบด้าน กระทั่งสายลมยามเย็นสดชื่นเริ่มเจือกลิ่นอายคลุมเครือ เหยาจิ้นเสื่อจึงรีบละสายตา

แต่หวั่นเหยียนจงเจ้อยิ้มมุมปาก มองหน้าผากมนของเหยาจิ้นเสื่อ แพนขนาบตาหนาของเขาขยับอยู่ครู่หนึ่ง ทันใดนั้นเขาก็โอบเอวและอุ้มนางก้าวเท้าออกไปหยุดอยู่ตรงสิ้นหลังคา

เหยาจิ้นเสื่อยังไม่ทันตั้งตัวก็ถูกเขาปล่อยลงเสียแล้ว

หวั่นเหยียนจงเจ้อถอดเสื้อคลุมออก พับสองสามทบแล้ววางลงบนสิ้นหลังคา จากนั้นก็ประคองเหยาจิ้นเสื่อมานั่งลงบนนั้น พรึบตาเขาก็ย่อกายลงมานั่งข้างเหยาจิ้นเสื่อ

เมื่อเห็นเหยาจิ้นเสื่อตีหน้าขีมิ หวั่นเหยียนจงเจ้อก็ผุดยิ้มพลางหยิบเตาอุ่นมือสายดอกบัวลงยาออกมาจากอกเสื้อ เขาเปิดฝามันออก ใช้ตะบันไฟจุดก้อนถ่านที่อยู่ด้านใน เมื่อปิดฝาเรียบร้อยก็ยัดเตาอุ่นมือใส่มือของเหยาจิ้นเสื่อ นางมองเตาอุ่นมืออย่างงุนงง เขายังช่วยนางจัดเสื้อคลุมและหีบหมวกมานมาสวมให้ ยามนี้เขายิ้มแล้วเอ่ย “คืนที่ข้าเกิดก็เป็นเช่นนี้ ดวงดาวสุกสกาวเต็มท้องฟ้า ผืนนภาหมีนหลิไไร้เงาเมฆ”

เมื่อเหยาจิ้นเสื่อได้ยินเช่นนั้นก็หงงหงายขึ้นตามสัญชาตญาณ ทว่านางกลับต้องสูดหายใจเข้าอย่างตื่นตะลึง

บนผืนนภา หมู่ดาวทอประกายดั่งอัญมณีน้ำงามระยิบระยับ ดาวคันไถไต่ท้องนภาดูราวอยู่ใกล้เพียงเอื้อม กลุ่มดาวหญิงทอผ้าและชายเลี้ยงวัวกำลังส่องแสงให้กันที่สองฟากฝั่งของทางช้างเผือก

ในคืนเหม็นคืดหนาวเย็น แสงดาวพร่างพรายทั่วนภา รอบข้างเจียบลัดทำให้จิตใจคนสงบลงได้ในชั่วพริบตา ผืนฟ้ากว้างใหญ่ตรงหน้าทำให้เหยาจิ้นเสื่อจมดิ่งลึกลงไปราวกับหลุดเข้าสู่ห้วงฝัน ฤกษ์ภาพธรรมชาติดยามรัตติกาลอันงดงามดูตกลิ้น นางเข้าสู่ภวังค์จนไม่สามารถดึงสติกลับมาได้ช่วงขณะหนึ่ง นางไม่เคยรู้มาก่อนว่าความรู้สึกที่ได้นั่งมองดาวบนยอดหอคอยจะต่างจากการยืนในสวนสี่เหลี่ยมหน้าเรือนอย่างสิ้นเชิง

หวั่นเหยียนจงเจ้อเห็นเหยาจิ้นเสื่อยกมุมปาก เขาก็ยิ้มเอ่ย “ท้องฟ้า

และดวงดาวของดินแดนนี้พอจะงามเข้าตาอยู่บ้าง แต่ก็ยังไม่สูงสกาวเท่าผืนฟ้าที่ทุ่งหญ้า ยามเที่ยงวันนอนบนทุ่งหญ้า อาบสายลมยามราตรี สูดกลิ่นหอมจางๆ ของหญ้าอ่อน เคล้ากลิ่นชาเกาะย่ำหอมกรุ่น แสงจากกองไฟสว่างรูปรู้ประกายแสงที่ตกกระทบผิวนภาที่รินไหลฉายให้เห็นดอกกลางตู⁴ ที่ลู่ไปตามสายลม เสียงการวะสุร่าอันอบอุ่นก้องกังวานไกล จนหมู่ดาวทั่วอาณาต่างมารายรำซบชานบทเพลง นั้นถึงจะเรียกว่าความงดงาม”

เหยาจิ้นลือฟังแล้วเปลือยยิ้ม ทว่าไม่ได้ตอบ

ได้ยินเสียงของหวั่นเหยียนจงเจ้าเอ่ยอีกว่า “ชาวเถี่ยหลีเรลั่วนูชาดวงดาว ทุกเดือนต้องทำพิธีบูชาดาวคันไถ คนเลี้ยงสัตว์ที่ออกไปเลี้ยงสัตว์ตอนกลางคืน หากเจอพายุหิมะจนหลงทาง ก็จะคุกเข่าอ้อนวอนดาวคันไถให้ช่วยนำทาง ที่ทุ่งหญ้าไม่มีนาฬิกาทราย พวกเขาบ้านอาศัยกลุ่มดาวสุนัขสามตัวเป็นเครื่องบอกเวลา เจ้าตูนั่นสิ นั่นก็คือกลุ่มดาวสุนัขสามตัว ที่ทุ่งหญ้าเรายังมีตำนานเกี่ยวกับกลุ่มดาวสุนัขสามตัวด้วย”

ใต้ผืนนภาที่แสงดาราพร่างพราว เสียงเปี่ยมสุขเจือความมีชีวิตชีวาของหวั่นเหยียนจงเจือดังขึ้นข้างกายของเหยาจิ้นลือ นางเพียงนั่งฟังเงียบๆ บ้างก็หัวเราะเบาๆ ทำให้ความตื่นเต็นกระตือรือร้นของหวั่นเหยียนจงเจือยิ่งเพิ่มขึ้น

แม้รอบกายในยามนี้ไม่มีบุปผาสันต์ แสงจันทร์เดือนสารท หรือสายลมเอื่อยในเดือนคิมหันต์ ไร้ซึ่งเสียงจิ้งหรีดและวิหคซบชาน ทว่าในคืนที่เงียบสงบนี้กลับมีหมู่ดาวเต็มผืนฟ้าและเสียงหัวเราะเปี่ยมสุขของคนสองคนดังบ้างเบาบ้างแว่วมาไม่ขาด รวมทั้งหัวใจสองดวงของหนุ่มสาวที่ซบไปใกล้ชิดกันทีละน้อย

เนื่องจากเมื่อคืนเหยาจิ้นลือเอาแต่พลิกกายไปมาบนเตียงจนฟ้าสาางถึงได้หลับบึ่งหนึ่ง กอปรกับเหนื่อยล้ามาตลอดทั้งวัน กว่าจะได้เข้านอนกลับถูกหวั่นเหยียนจงเจ้าลักพาตัวออกมาจากจวนอีก บัดนี้เมื่อหวั่นเหยียนจงเจ้าอุ้มนางขึ้นมานบนหลังคา ได้ฟังเขาเล่าเรื่องราวต่างๆ นานา ในคราแรกนางยังนั่งมองดวงดาวอย่างมีชีวิตชีวาไปพร้อมกับเขา พุดคุยหัวเราะกันอยู่พักหนึ่งไม่ทันไรหนังตาก็เริ่มหนักอึ้ง จากนั้นร่างกายของนางก็ค่อยๆ เอนไปซบกับเขา

⁴พืชที่มีลำต้นหนา ใบเรียวยาว ดอกเป็นพุ่มมีสีขาว สีชมพู หรือสีเหลือง

เมื่อหวันเหยียนจงเจอเห็นเหยาจิ้นเส้าเป็นเช่นนี้ เขาก็ผูกคอตายและร้องเพลง เดิมชาวเถี่ยหลี่ก็เป็นชนชาติที่เก่งด้านการร้องรำทำเพลง หวันเหยียนจงเจอเอง ก็ขับขานได้ไพเราะเสนาหหู แม้จะทำให้สูญเสียบุคลิกสูงส่งน่าเกรงขามไปถึง สองส่วน ทว่ากลับเพิ่มความอ่อนโยนอบอุ่นขึ้นหลายส่วน เสียงของเขาคล้ายกับ เสียงร้องของนกนางแอ่น⁵ ในยามราตรี เสียงร้องเรื่อยเจื้อยแจ้วดังเข้าหู ค่อยๆ คืบคลานเข้าสู่หัวใจ

เหยาจิ้นเส้ารับฟังทั้งอาการระลึมระลือ นางพลันหวนคิดถึงตอนเด็ก ๆ ยามไม่สบาย มารดาที่คอยเฝ้าไข้อยู่ไม่ห่างจะกุมมือของนางไว้ และขับขาน เพลงกล่อมเด็กออกมาอย่างแผ่วเบา เพียงพริบตา ใบหน้าอบอุ่นของมารดา พลันเปลี่ยนไป นัยน์ตาสีฟ้าดั่งผืนสมุทรพริ้งพริ้วความรู้สึกออกมาดั่งสายน้ำ กระหน้าซัดใส่นางเป็นระลอก ทำให้นางอยากหนีแต่คล้ายถูกตรึงมือตรึงเท้าไว้ ไม่ให้ขยับไปไหน

เหยาจิ้นเส้าขมวดคิ้วเล็กน้อย สายตาระยะที่ฟังอยู่บนไหล่ของ หวันเหยียนจงเจอไปมาเบาๆ จากนั้นก็จมดิ่งเข้าสู่นิทราไปอย่างเงียบเชียบ ครั้นสังเกตเห็นว่าเหยาจิ้นเส้าผล็อยหลับไปแล้ว หวันเหยียนจงเจอนั่งอยู่อย่างนั้นต่ออีกครู่หนึ่ง จากนั้นถึงจะขยับแขนของเขอย่างแผ่วเบา ให้นางได้เอนกายนอนลงบนตักของเขา ส่วนเขาก็มองใบหน้านามเพริศพริ้ง ของนางอย่างละเอียด

แสงดาวอาบดวงหน้าของเหยาจิ้นเส้า จินดูราวกับเครื่องหน้างามได้รูป ของนางถูกเคลือบแสงสว่างและประกายนวล

หวันเหยียนจงเจออดใจไม่ไหวจึงเลื่อนมือขึ้นไปลูบปอวยพมสีดำลับ ที่คลอเคลียอยู่ตรงกรอบหน้าของนาง เขาเกลี้ยปอวยพมไปตัดหลังหูเล็ก กระจุ่มกระจิมของนางอย่างเบาเมื่อ จากนั้นก็เลื่อนมือขึ้นไปลูบหัวคิ้วที่ขมวด น้อยๆ ของเหยาจิ้นเส้า บรรจงใช้ปลายนิ้วลูบไล้จนกระทั่งคิ้วทั้งสองคลายออกจากกัน เขาเคลื่อนสายตาไปยังริมฝีปากซึ่งแดงดั่งกลีบบุปผาของนาง เพราะเหยาจิ้นเส้าเอนกายนอนตะแคงอยู่บนตักของเขา แก้มข้างหนึ่งของนางจึง แนบสนิทอยู่บนต้นขาอีกฝ่าย ริมฝีปากของนางเผยอเล็กน้อยตามธรรมชาติ

⁵ หมายถึง เสียงพูดที่แผ่วเบาหรือเสียงกระซิบ

เผยให้เห็นพื้นที่เล็กน่ารักงดงามตั้งหยกเจียระไน ภายใต้แสงจากดวงดาว
จรัสฟ้า ริมฝีปากสีแดงเนกเช่นผลองเภาของนางยิ่งดึงดูดชวนหลงใหลจนเขา
ไม่อาจถอนตัว

หวั่นเหียนจงเจ้าเพลอขยับตัว ด้วยเหตุนี้เหยาจิ้นเสื่อจึงขยับตัวตาม
ไปด้วยโดยสัญชาตญาณ นางขยับศีรษะคลอเคลียกับต้นขาของเขา ขยับเข้าหา
จุดที่อบอุ่น จากนั้นถึงจะแลบลิ้นเล็ก ๆ ออกมาเลียริมฝีปากกลาง ขยับกลับปาก
สวสส่งเสียงจ๊อบจ๊อบออกมา แล้วทุกอย่างก็เงียบลงอีกครั้งหนึ่ง

ความเคลื่อนไหวของเหยาจิ้นเสื่อเกิดขึ้นเพียงชั่วพริบตา ทว่า
หวั่นเหียนจงเจ้ากลับเห็นอย่างชัดเจน เชื่องช้า และเหมือนไม่มีที่สิ้นสุด
เขารู้สึกว่าริมฝีปากแห่งผาก ไม่อาจหักห้ามใจที่จะก้มลงประทับริมฝีปาก
กับกลับปากอวบอ้อมดังผลองเภาอ่อนนุ่มของเหยาจิ้นเสื่อได้อีกต่อไป เขา
ได้กระทำในสิ่งที่เฝ้าปรารถนามาตลอดทั้งคืนนี้ แต่ต้องอดกลั้นไว้เพียงเพราะ
ความหวั่นเกรง

กระทั่งริมฝีปากของเขาสัมผัสกับริมฝีปากของนาง หวั่นเหียนจงเจ้า
ก็สิ้นสะท้านไปทั้งกาย เขารู้สึกเพียงว่าสัมผัสอ่อนโยนเมื่อครูนั่นวิเศษจนทำให้
เขาแทบหยุดหายใจ เดิมที่เขาคิดเพียงจะเอาอย่างแมลงปอแตะผิวหนัง^๖ เพราะ
ต้องการดับความกระหายเท่านั้น ทว่ากลิ่นสมุนไพรมากลมหายใจของเหยาจิ้นเสื่อ
ที่เป่ารดจมูกของเขา ทำให้รู้สึกราวกับว่าคนสองคนกำลังแลกเปลี่ยนลมหายใจ
กัน ริมฝีปากอ่อนนุ่มและชุ่มชื้นของนางงดงามจนทำให้เขาอยากละเลียดลิ้มรส
ซ้ำๆ เขาอยากสำรวจภายในโพรงปากของนางแทบแยแส *ลิ้มความคิดเรื่อง
แมลงปอแตะผิวหนังนั้นไปเสียเถอะ!*

เขาไม่สนใจอีกต่อไปแล้วว่าตนเองจะถูกเหยาจิ้นเสื่อตำหนิหรือ
โกรธเคือง และไม่สนใจอีกต่อไปแล้วว่าการขโมยจูมพิทจะดูน่าขายหน้าหรือไม่
หวั่นเหียนจงเจ้าเคลื่อนไหวริมฝีปากบดเคี้ยวกับริมฝีปากของเหยาจิ้นเสื่อ
จากนั้นเขาก็แลบลิ้นไล้เลียริมฝีปากสีแดงอวบอ้อมอย่างแผ่วเบา ราวกับกำลัง
ลิ้มรสสุราอยู่ที่ไม้ป่าน

^๖ เป็นสำนวน หมายถึง การทำสิ่งใดอย่างตื่นๆ ไม่ลงลึก ใช้เปรียบเปรยถึงการจูมพิท
แผ่วเบาได้อีกด้วย

สองวันแล้วที่เหยาจิ้นเสี้ยวนอนหลับพักผ่อนไม่เพียงพอ นางเหนื่อยล้าอ่อนแรงอย่างที่สุด ดังนั้นแม้ถูกหวั่นเหยียนจงเจ้อฉวยโอกาสเช่นนี้ก็ยังไม่หลับอีกไม่รู้สึกรู้สีก้าว ครั้นนางที่หลับฝันหวานอยู่ถูกรบกวนก็ขยับริมฝีปากไปโดยไม่รู้สึกตัว นางยื่นลิ้นน้อยๆ ออกมา หมายถึงไล่สัมผัสประหลาดที่กำลังรบกวนความฝันแสนหวานให้พ้นไป

ลิ้นสีชมพูน้อยๆ ของนางสัมผัสโดนลิ้นของหวั่นเหยียนจงเจ้อ หวั่นเหยียนจงเจ้อพลันหรีตาเล็กลง ดวงตาของเขาทอประกายวูบไหวหยุดการกระทำทั้งหมดลง ส่วนเหยาจิ้นเสี้ยวนั้นก็ลืมปากอีกเล็กน้อย เมื่อสัมผัสสทวนใจหายไปแล้ว นางก็กระตุกยิ้มพอใจและนิ่งไปอีกครั้ง

สัมผัสที่ส่งมาจากปลายลิ้นทำให้หวั่นเหยียนจงเจ้อใจเต้นไม่เป็นลำดับ เขารู้สึกราวว่าหัวใจถูกกระชากออกจากร่าง หวั่นเหยียนจงเจ้อรีบผละออกทันใด เขาจึงเหยาจิ้นเสี้ยวดวงตาเป็นประกาย มองรอยยิ้มบางบนริมฝีปากอ้อมเอิบของนางแล้วจึงยกยิ้ม จากนั้นก็โน้มศีรษะลงมาอีกครั้ง สอดลิ้นเข้าโพรงปากเล็กของเหยาจิ้นเสี้ยว เมื่อไม่มีสิ่งใดขวางกั้น เขาก็ยิ่งได้ใจ ส่งลิ้นเข้าไปสำรวจโพรงปากที่ชุ่มชื้นของนาง ความรู้สึกหอมหวานอ่อนโยนทำให้เขาตื่นตื้นเต้นเป็นครั้งแรกที่ได้จูบครุณี เขาไม่เคยทราบมาก่อนว่าริมฝีปากและฟันของสตรีจะน่าอัศจรรย์เพียงนี้ จนทำให้เขาสูญเสียความเยือกเย็นสงบนิ่งไป

แทบจะในเวลาเดียวกัน เขาก็จู่โจมรุนแรงขึ้น เขาเกี่ยวกระหวัดลิ้นเรียวยาวซุกซนเข้ากับลิ้นเล็กหวานนุ่มของเหยาจิ้นเสี้ยว ฉกชิงสัมผัสอ่อนนุ่มทั้งหมดในโพรงปากของนางอย่างไร้ความปราณี ดูดซบกลิ่นหอมที่เป็นของนาง และดูดดิงกลีบปากอ่อนนุ่มของนางด้วยแรงที่มากขึ้น

ยามนี้ต่อให้เหยาจิ้นเสี้ยวจะหลับอีกเพียงใดก็ย่อมต้องรู้สึกตัว นางตื่นในทันใด เมื่อเห็นใบหน้าของหวั่นเหยียนจงเจ้อปรากฏชัดอยู่ตรงหน้าเหยาจิ้นเสี้ยวถึงเข้าใจทันทีว่าเกิดอะไรขึ้น ไฟโทสะในใจลุกโชน นางง้างมือหมายจะตบหวั่นเหยียนจงเจ้อ ทว่าหวั่นเหยียนจงเจ้อกลับจับท้ายทอยของนางและออกแรงกดหนักๆ ตรงจุดใดก็มีอาจทราบ สติของเหยาจิ้นเสี้ยวพลันดับวูบไป ดวงตาทั้งสองปิดสนิทอีกครั้ง นางพับตัวลงบนกายเขา

ครั้นสังเกตเห็นว่าเหยาจิ้นเสี้ยวที่เพิ่งจะรู้สึกตัวล้มพับไปบนตักของเขาอีกครั้ง หวั่นเหยียนจงเจ้อก็ถอนริมฝีปากออกมาอย่างอาลัยอาวรณ์ เลื่อนมือ

ไปลูบหัวใจของเขากำลังเต้นรัวอย่างคร่ำครวญ เขาทราบดีว่าสาเหตุหนึ่ง เป็นเพราะเขากำลังตื่นเต้นฮึกเหิม ทว่าอีกสาเหตุหนึ่งนั้นเพราะประหม่าและ ละอายใจ

เขาขมวดคิ้วทอดถอนใจ เห็นริมฝีปากดั่งผลอิงเถาของเหยาจิ้นเส้า ถูกเขาดูตุนจนบวมแดงขึ้นเล็กน้อย เขาก็ยิ่งรู้สึกผิด ทราบดีว่าตนทำเรื่อง ไม่สมควรเข้าเสียแล้ว

นับตั้งแต่รู้จักกันมา เหยาจิ้นเส้าคอยใช้สารพัดวิธีในการโต้แย้ง หลบหลีกและเว้นระยะห่างกับเขา มีหรือที่เขาจะไม่รู้ เขาเองก็ทราบดีว่าระหว่าง เขาและเหยาจิ้นเส้ามีสิ่งใดกั้นขวาง นางยิ่งหลบ เขายิ่งไล่ตาม เขาคิดเสมอว่า ต้องมีสักวันที่เขาจะรบเร้าจนทำให้นางยอมหันมาชอบเขา หากนางและเขาร่วม ผ่าฟันไปด้วยกันยอมไขว่คว้าอนาคตร่วมกันไว้ได้

เดินทางกลับเป่ย์เยี่ยนครั้งนี้ เขาได้หยิ่งเชิงท่าทางของมารดาแล้ว เขาทราบดีว่าบิดามารดาไม่มีวันอนุญาตให้เขารับชาวฮั่นเป็นชายาอย่าง เด็ดขาด ครั้นทราบเรื่องที่เหยาจิ้นเส้าเดินทางมาถอนหมั้นที่เมืองหลวง เขาก็ยิ่งร้อนรุ่มเหมือนมดในกระทะร้อน อดทนอยู่ในเป่ย์เยี่ยนต่อไปอีกไม่ได้ ประการแรก เขาทราบดีว่า ต่อให้อยู่ที่เป่ย์เยี่ยนเพื่ออ้อนวอนบิดามารดา อย่างไรก็ไร้ซึ่งหนทาง มีเพียงต้องสร้างคุณูปการหรือไม่ก็ยึดตัวเงินมาให้ได้ เท่านั้น ความปรารถนาของเขาจึงจะเป็นจริง อีกประการหนึ่ง เขากลัวว่าหลัง เหยาจิ้นเส้าถอนหมั้นสำเร็จแล้ว นางจะหมั้นหมายกับชายอื่น

แต่ไหนเลยจะทราบว่ ขณะที่เขาเร่งเดินทางกลับมาพร้อมหัวใจร้อนรุ่ม ก็ได้ทราบข่าวว่าเหยาจิ้นเส้าไปยังจวนตระกูลเซียว เขาทราบเรื่องที่เกิดขึ้น ในวังหลวงในช่วงก่อนหน้านั้นทั้งหมดแล้ว และทราบดีว่าเซียววุ้นเป็นคนอ่อนโยนและอบอุ่น แต่ก็ไม่ใช่นคนที่จะรักหยกถนอมบุปผาพริ้วเฟื่อง และ ยิ่งทราบว่เหยาจิ้นเส้าเดินทางไปยังเรือนพำนักของเซียววุ้นตามคำเชิญ ด้วยแล้ว จะไม่ให้เขากลัวพ่ายแพ้ กังวล และหึ่งหวงได้อย่างไร ยิ่งกว่านั้น เซียววุ้นสามารถเชิญเหยาจิ้นเส้าให้ไปที่จวนตระกูลเซียวต่อหน้าผู้คน จำนวนมากได้อย่างสง่าผ่าเผย ผิดกับเขาที่ต้องหลบ ๆ ซ่อน ๆ ถึงจะได้พบ หน้าเหยาจิ้นเส้า ราวกับไม่อาจเปิดเผยได้ ยิ่งทำให้เขารู้สึกโกรธเคืองและ อึดอัดใจจนแทบคลั่ง

ตัวรู้สึกกลัดกลุ้มร้อนใจ ความรู้สึกต่อมาคืออิจฉาเขี้ยววีน และโกรธเคืองเหย้าจีนเสียยิ่งกว่า เดิมเขาคิดไว้ว่า หลังกลับมาจะไปหาเหย้าจีนเสียทันที แต่เพราะเขาสับสนจึงเลือกเบี่ยงเบนความสนใจด้วยการฝึกทวนกับอึ้งซีทั้งคืน แต่กระนั้นเขาดทอนได้เพียงคืนเดียวก็ไม่อาจฟื้นความรู้สึกของตนเองได้อีก จึงคอยกระทั่งตกตึกแล้วค่อยลอบเข้าไปในจวนตระกูลเลียวเพื่อลักพาตัวเหย้าจีนเสียออกมา

ทุกสิ่งดำเนินไปด้วยดี ช่วงขณะที่เขาเห็นเหย้าจีนเสียหลับลึกอยู่บนตักเขาโดยไม่ระวังตัว เขาก็รู้สึกถึงความพึงพอใจที่เอ่อล้น เขาทราบดีว่าเหย้าจีนเสียยอมเข้าใกล้เขาทีละน้อย ค่อยๆ คลายความหวาดระแวงที่มีต่อเขาลง เขายินดีที่จะค่อยๆ ทำลายกำแพงสูงในใจของนาง

ทว่าในยามนี้...หากเหย้าจีนเสียตื่นจะต้องโกรธแค้นเขาแทบคลั่งแน่ นางอาจหลบเลี้ยงเขาเหมือนเขาเป็นหนอนหรือแมลง คิดได้เช่นนี้ห้วนเหยียนจงเจ๋อก็รู้สึกผิด เพราะเขาเห็นแก่ตัวมากเกินไปจนไม่รู้จักกอดกั้น ทำให้เรื่องเล็กกลายเป็นเรื่องใหญ่เสียแล้ว! ครั้นคิดถึงเมื่อครู่ที่เหย้าจีนเสียรู้สึกตัวตื่นแต่เขากลับทำให้นางสลบไป เขายังรู้สึกว่ตนเองซึซลาดยิ่ง ไม่มีอะไรน่าผิดหวังไปกว่านี้อีกแล้ว!

ขณะที่ห้วนเหยียนจงเจ๋อกำลังแค้นตนเอง อึ้งซีก็กำลังกอดกระบี่ยื่นมองอยู่ตรงมุมมืดใต้เงาจันทร์

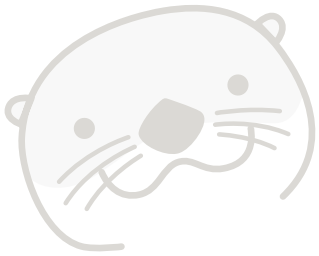
อึ้งซีบังเอิญเห็นเจ้านายของเขาโมยจูบสตรีนยอดหอก็เบ้าปากดูแคลนออกมาทันใด เขารู้สึกว่าท่านอ่องใช้ชีวิตอยู่ในตำจิ้นนานเกินไปแล้ว เริ่มอ่อนไหวเง่าเหมือนพวกบุรุษชาวฮั่นขึ้นมาจากทุกที แค่จูบสตรียังต้องลักกินขโมยกิน หาชีวิตของชาวเถี่ยหลี่ที่ฮึกเหิมกล้าหาญและเร้าร้อนตรงไปตรงมาน่าขายหน้าเสียจริง!

อึ้งซียืนอยู่ห่างออกไป ย่อมเห็นภาพทั้งหมดไม่ชัดเจน เขาคิดว่าท่านอ่องลักหยกขโมยบุปผา⁷ สำเร็จแล้ว คงต้องรู้สึกกระหึ่มเป็นแน่ ประเดี๋ยวส่งคุณหนูเหย้ากลับจวนแล้ว เขาจะได้พักผ่อนอย่างเต็มที่ พอคิดว่าไม่ต้องฝึกวิทยายุทธ์กับท่านอ่อง ไม่ต้องเป็นคู่ฝึกและถูกตีจนเหนื่อยล้าแล้ว

⁷ หมายถึง ลักลอบมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาว

อิงซึ่ก็บีบนวดแขนเพื่อคลายปวดเมื่อยพลาจกระดูกมูมปาก

ทว่าอิงซึ่ในยามนี้กลับไม่ทราบว่ เจ้านายหนุ่มซึ่งรักแรกเริ่มเป่งบานจะ
ตกอยู่ในห้วงของความกลัดกลุ้มหมั่นใจ เป็นรสชาติของวัยแรกรัก รสชาตินี้
ประเด็ยหวานประเด็ยเปรี้ยว ประเด็ยสุขประเด็ยทุกข์ เปลี่ยนแปลง
รวดเร็วยิ่งกว่าทอ่งฟ้าในเดือนสอง

ทดลองอ่าน